

ΣΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΜΕΣΟΥ

ΕΝΩΠΙΟΝ: Χρ. Χριστοδούλου, Π.Ε.Δ.

Αρ. Απαίτησης 125/2026

(iJustice)

Μεταξύ:

ΝΙΚΟΣ ΣΥΚΑΣ

Ενάγοντα

-και-

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ

Εναγομένων

Αίτηση ημερομηνίας 10/02/2026 για έκδοση προσωρινού διατάγματος

Ημερομηνία: 27 Φεβρουαρίου 2026

Εμφανίσεις:

Για τον Ενάγοντα – Αιτητή: κ. Χρ. Πουργουρίδης με κ. Κ. Καλυφόμματο για κ.κ. ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΟΥΡΓΟΥΡΙΔΗΣ & ΣΙΑ ΔΕΠΕ

Για τους Εναγόμενους – Καθ' ων η Αίτηση: κα Μ. Γιατρού για κ.κ. Χρίστος Μ. Τριανταφυλλίδης ΔΕΠΕ

ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Οι Εναγόμενοι (από τώρα και στο εξής «ο Δημοκρατικός Συναγερμός ή το Κόμμα») αποτελούν πολιτικό κόμμα εγγεγραμμένο δυνάμει της ισχύουσας νομοθεσίας και ο εναγόμενος (από τώρα και στο εξής «ο Αιτητής») είναι μέλος του και εξελεγμένος βουλευτής του, η θητεία του οποίου λήγει σύντομα. Έχουν προκηρυχθεί βουλευτικές εκλογές, οι οποίες θα λάβουν χώρα στις 24/05/2026 και αφού ο Αιτητής εξέφρασε ενδιαφέρον για να είναι ξανά υποψήφιος με το Δημοκρατικό Συναγερμό, διεξήχθη εκλογική διαδικασία για την επιλογή των υποψηφίων στις 11/10/2025, κατά την οποία

εξελέγη από όλα τα μέλη του Κόμματος στην εκλογική περιφέρεια Λεμεσού, για να είναι υποψήφιος για εκλογή / επανεκλογή με το ψηφοδέλτιο του εν λόγω Κόμματος.

Το Εκτελεστικό Γραφείο του Κόμματος στις 05/01/2026 και 19/01/2026 και μετέπειτα το Πολιτικό του Γραφείο στις 19/01/2026, αποφάσισε την μη συμπερίληψη του Αιτητή στο ψηφοδέλτιο του ενώ επίκειται στις 28/02/2026 η σύγκληση του Ανώτατου Συμβουλίου του Δημοκρατικού Συναγερμού για επικύρωση της εν λόγω απόφασης.

Ο Αιτητής καταχώρησε την υπό τον ως άνω αριθμό και τίτλο απαίτηση στις 10/02/2026, με την οποία αξιώνει Δηλωτικές αποφάσεις του Δικαστηρίου, ότι οι πιο πάνω αποφάσεις του Εκτελεστικού και Πολιτικού Γραφείου του Δημοκρατικού Συναγερμού λήφθηκαν παράνομα και/ή χωρίς νόμιμη εξουσία, ότι το Ανώτατο Συμβούλιο του εν λόγω Κόμματος δεν έχει αρμοδιότητα ή εξουσία να επικυρώσει την απόφαση του Πολιτικού Γραφείου ημερομηνίας 19/01/2026 λόγω του ότι αυτή λήφθηκε παράνομα και/ή χωρίς νόμιμη εξουσία και ότι ο Αιτητής δικαιούται να παραμείνει στον κατάλογο υποψηφίων του Δημοκρατικού Συναγερμού για την επαρχία Λεμεσού. Περαιτέρω, αξιώνει Διάταγμα του Δικαστηρίου με το οποίο να απαγορεύει στον Δημοκρατικό Συναγερμό να αφαιρέσει το όνομα του από τον κατάλογο υποψηφίων στην εκλογική περιφέρεια Λεμεσού καθώς επίσης Αποζημιώσεις.

Ταυτόχρονα με την καταχώρηση της υπό τον ως άνω αριθμό και τίτλο απαίτηση, ο Αιτητής καταχώρησε τη υπό κρίση αίτηση, με την οποία αξιώνει:

«Α. Διάταγμα του Σεβαστού Δικαστηρίου που να απαγορεύει στο Ανώτατο Συμβούλιο του Δημοκρατικού Συναγερμού να επιληφθεί και επικυρώσει την απόφαση του Πολιτικού Γραφείου του ίδιου κόμματος ημερομηνίας 19/01/2026 για αφαίρεση του Νίκου Σύκα από το ψηφοδέλτιο του εν λόγω κόμματος στην εκλογική περιφέρεια Λεμεσού.

[.....]»

Η παρούσα αίτηση καταχωρήθηκε και προωθήθηκε μονομερώς, πλην όμως το Δικαστήριο δεν εξέδωσε κατ' εκείνο το στάδιο το αξιούμενο διάταγμα και διέταξε την επίδοση της προς τον Δημοκρατικό Συναγερμό, για τους λόγους που αναφέρονται στο σχετικό πρακτικό του και με τη σύμφωνη γνώμη του συνηγόρου του Αιτητή, οφείλω να

αναφέρω, νοουμένου ότι η παρούσα Αίτηση θα εκδικαζόταν πριν την ημερομηνία σύγκλησης του Ανωτάτου Συμβουλίου του κόμματος.

Η αίτηση συνοδεύεται και υποστηρίζεται από την ένορκη δήλωση του ιδίου του Αιτητή και σε αυτή επισυνάπτεται και δέκα (10) τεκμήρια.

Συνοπτικά, ο Αιτητής αναφέρεται στα γεγονότα τα οποία οδήγησαν το Κόμμα στην έκδοση των αποφάσεων του Εκτελεστικού και μετέπειτα του Πολιτικού Γραφείου και προβάλλει τη θέση ότι οι εν λόγω αποφάσεις λήφθηκαν παράνομα και κατά παράβαση συγκεκριμένων προνοιών του Καταστατικού.

Ειδικότερα, ο Αιτητής ισχυρίζεται ότι στις 04/01/2026 δημοσιοποιήθηκε σε τηλεοπτικό σταθμό, σε απογευματινό δελτίο ειδήσεων, προφανώς λόγω διαρροής από την Αστυνομία, ότι γυναίκα υπέβαλε καταγγελία στην Αστυνομία Λεμεσού εναντίον βουλευτή Λεμεσού για άσκηση σωματικής βίας σε βάρος της. Ο Αιτητής, είχε κατ' επανάληψη επικοινωνία με την Πρόεδρο του Κόμματος, στο περιεχόμενο της οποίας αναφέρεται. Ουσιαστικά, η Πρόεδρος του ζήτησε να προβεί σε δήλωση ότι θα συνεργαστεί με τις αρχές και να συμφωνήσει να αρθεί η ασυλία του για να διερευνηθεί η υπόθεση. Ακολούθησε ανακοίνωση της Προέδρου του Κόμματος, την επόμενη μέρα, με την οποία στην ουσία δηλωνόταν ότι δεν υπάρχει καμία ανοχή σε καταγγελίες βίας και ότι ο Αιτητής τίθεται εκτός ψηφοδελτίου και αυτή θα είναι η εισήγηση της προς τα αρμόδια όργανα του κόμματος.

Την επόμενη μέρα, 05/01/2026 δόθηκε ανακοίνωση στη δημοσιότητα ότι το Εκτελεστικό Γραφείο, σε έκτακτη σύνοδο του υιοθέτησε την πιο πάνω εισήγηση της Προέδρου του Κόμματος και αποφασίστηκε η σύγκληση του Πολιτικού Γραφείου για τις 07/01/2026 με σκοπό να επιληφθεί του θέματος. Η εν λόγω συνεδρία του Πολιτικού Γραφείου κατά την πιο πάνω ημερομηνία αναβλήθηκε για τις 12/01/2026, για να δοθεί χρόνος στα μέλη του να αξιολογήσουν όλα τα δεδομένα. Στα νέα δεδομένα ήταν η απόσυρση της καταγγελίας από την καταγγέλλουσα και η υποβολή αιτήματος στο Ανώτατο Δικαστήριο για άρση της ασυλίας του Αιτητή. Τελικά, η συνεδρία του Πολιτικού Γραφείου πραγματοποιήθηκε στις 19/01/2026, κατά την οποία υιοθετήθηκε η απόφαση του Εκτελεστικού Γραφείου για μη συμπερίληψη του Αιτητή στο

ψηφοδέλτιο για τις επερχόμενες βουλευτικές εκλογές. Η απόφαση λήφθηκε με μυστική ψηφοφορία.

Στην συνέχεια, ο Αιτητής αναφέρεται στην αντίδραση του και στην αποστολή, μέσω του δικηγόρου του, δύο επιστολών ημερομηνίας 07/01/2026 και 12/01/2026, με τις οποίες υποδεικνυε ότι το Καταστατικό του Κόμματος δεν παρέχει σε κανένα συλλογικό όργανο του την εξουσία να αφαιρέσει την υποψηφιότητα υποψηφίου από το ψηφοδέλτιο με συνοπτικές διαδικασίες και χωρίς μάλιστα να τηρηθούν οι Κανόνες Φυσικής Δικαιοσύνης, χωρίς να λάβει οποιαδήποτε απάντηση.

Ακολούθησε ανακοίνωση του κόμματος ημερομηνίας 29/01/2026 η οποία καλούσε τα μέλη του Ανώτατου Συμβουλίου του Κόμματος σε Σύνοδο την 09/02/2026 με ημερήσια διάταξη, πέραν της πολιτικής ενημέρωσης, την επικύρωση της απόφασης του Πολιτικού Γραφείου ημερομηνίας 19/01/2026 για αφαίρεση του Αιτητή από το ψηφοδέλτιο και την συμπερίληψη σε αυτό του πρώτου επιλαχόντα της Επαρχιακής Εκλογικής Συνέλευσης της 11^{ης} Οκτωβρίου του 2025. Η εν λόγω Σύνοδος αναβλήθηκε για τις 14/02/2026 και ακολούθως για τις 28/02/2026.

Εν τω μεταξύ η καταγγέλλουσα απέσυρε την καταγγελία της στην Αστυνομία και ο Αιτητής είχε δηλώσει ότι αποποιείτο της βουλευτικής του ασυλίας. Στις 15/01/2026 το Ανώτατο Δικαστήριο διέταξε την άρση της ασυλίας του χωρίς ο ίδιος ο Αιτητής να φέρει ένσταση.

Αποτελεί θέση του Αιτητή ότι κανένα Άρθρο του Καταστατικού του Κόμματος παρέχει εξουσία στο Εκτελεστικό Γραφείο και/ή στο Πολιτικό Γραφείο να θέσει εκτός ψηφοδελτίου έναν υποψήφιο με συνοπτικές διαδικασίες και χωρίς να τηρηθούν οι Κανόνες της Φυσικής Δικαιοσύνης, επειδή υποβλήθηκε εναντίον του μια καταγγελία στην Αστυνομία για άσκηση σωματικής βίας εναντίον της συντρόφου του. Συνεπώς, ούτε και το Ανώτατο Συμβούλιο του Κόμματος έχει τέτοια εξουσία από το Καταστατικό, αναφερόμενος και επεξηγώντας συγκεκριμένες πρόνοιες του Καταστατικού, αντίγραφο του οποίου επισυνάπτει. Ισχυρίζεται, ότι η απόφαση του Εκτελεστικού Γραφείου λήφθηκε βάση δημοσιογραφικών πληροφοριών ότι υπεβλήθη εναντίον του καταγγελία. Το Άρθρο 51.1 του Καταστατικού αναθέτει στην Επιτροπή Δεοντολογίας την αρμοδιότητα και την ευθύνη εξέτασης καταγγελιών αναφορικά με τη διαγωγή

αξιωματούχων που είναι αντίθετη προς τις διατάξεις του Καταστατικούκαι τη συμπεριφορά κομματικών υποψηφίων για δημόσια αξιώματα και το Καταστατικό δεν παρέχει την εξουσία σε οποιοδήποτε όργανο να τον θέσει εκτός ψηφοδελτίου με συνοπτικές διαδικασίες. Ο σεβασμός προς το τεκμήριο της αθωότητας επέβαλλε να ανατεθεί στο ανεξάρτητο όργανο που προνοεί το Καταστατικό ήτοι την Επιτροπή Δεοντολογίας, η διερεύνηση της καταγγελίας με τη συνεπακόλουθη διακρίβωση των γεγονότων και να ενεργήσουν με βάση τα πορίσματα της, ως ρητά προνοεί το άρθρο 51.3. του Καταστατικού.

Σε περίπτωση που δεν εκδοθεί το αιτούμενο διάταγμα, η ζημιά που θα υποστεί θα είναι ανεπανόρθωτη. Οι ληφθείσες αποφάσεις του Εκτελεστικού και Πολιτικού Γραφείου, του έχουν προκαλέσει σοβαρά και συνεχιζόμενα πλήγματα στο κύρος και στην υπόληψη του και στην προσπάθεια του να επανεκλεγεί βουλευτής. Το να τεθεί εκτός ψηφοδελτίου συνεπάγεται τη στέρηση της ευκαιρίας να εκλεγεί βουλευτής κάτι που θα έχει ως συνεπακόλουθο σοβαρό ανθρωπινό και ψυχολογικό κόστος, καθώς αφορά ένα πολύ τιμητικό αξίωμα προσφοράς και με επιπτώσεις στην οικογενειακή και κοινωνική του ζωή. Παράλληλα, συνεπάγεται και οικονομικές ζημιές που δεν μπορούν να υπολογιστούν και ούτε είναι δυνατό να αποκατασταθούν εκ τω υστέρων γιατί δεν θα τις διεκδικήσει ποτέ από το Κόμμα του. Ο Αιτητής, ισχυρίζεται ότι είναι κλασική περίπτωση που το θέμα των οικονομικών αποζημιώσεων είναι δευτερευούσης σημασίας, ανεξάρτητα από το ότι ο υπολογισμός των ζημιών σε χρήμα είναι εγχείρημα σχεδόν αδύνατον, αφού αφορά την στέρηση της ευκαιρίας να διεκδικήσει εκλογή και το θέμα της πολιτικής του επιβίωσης.

Ο Δημοκρατικός Συναγερμός καταχώρησε ένσταση με την οποία προβάλλει έξι (6) λόγους ένστασης, ως ακολούθως:

« (α) Δεν μπορούν να δοθούν οι αιτούμενες θεραπείες καθότι δεν ικανοποιούνται οι πρόνοιες του άρθρου 32 του Νόμου 14/1960. ΚΑΙ/Η

(β) Η Αίτηση καταχωρήθηκε κακόπιστα με στόχο να προωθήσει τα συμφέροντα του Αιτητή εις βάρος του Δημοκρατικού Συναγερμού. ΚΑΙ/Η

(γ) Η Αίτηση είναι νόμω και ουσία αβάσιμη. ΚΑΙ/Η

(δ) Η παρούσα Αίτηση ασκείται καταχρηστικά. ΚΑΙ/Η

(ε) Δεν υφίσταται καμία παραβίαση του Καταστατικού του Δημοκρατικού Συναγερμού. ΚΑΙ/Η

(στ) Δεν έχει υπάρξει παραβίαση των Κανόνων της Φυσικής Δικαιοσύνης.»

Η ένσταση υποστηρίζεται από την ένορκη ομολογία του κ. Νίκου Νικολάου, Γενικού Διευθυντή του Κόμματος, ο οποίος απορρίπτει στην ολότητα, τους ισχυρισμούς του Αιτητή. Ο ενόρκως δηλών, επισυνάπτει ως τεκμήρια, τα Πρακτικά συνεδρίασης του Εκτελεστικού Γραφείου ημερομηνίας 05/01/2026 και 19/01/2026 (τεκμήρια 1 και 2) και το Πρακτικό Συνεδρίασης του Πολιτικού Γραφείου ημερομηνίας 19/01/2026 (τεκμήριο 3), υιοθετώντας το περιεχόμενο τους και ιδιαίτερα του τεκμηρίου 3 στο οποίο φαίνεται το σκεπτικό της απόφασης του Πολιτικού Γραφείου. Η ουσία που περιλαμβάνεται στο τεκμήριο 3, είναι ότι υπάρχει πλήρης σεβασμός προς το τεκμήριο της αθωότητας και ότι η απόφαση που πάρθηκε είναι πολιτική. Καταγράφεται ότι ο Αιτητής δεν έχει ενεργήσει κατά παράβαση άρθρων του Καταστατικού του Κόμματος και επομένως δεν τίθεται θέμα παραπομπής του στην Επιτροπή Δεοντολογίας του Κόμματος. Το Άρθρο 32 του Καταστατικού δεν έχει πρόνοια περί αποχώρησης ή διαγραφής υποψηφίου μετά τον καταρτισμό του ψηφοδελτίου, ως προκύπτει μετά τις εσωκομματικές εκλογές. Το άρθρο 11 του Καταστατικού δεν προνοεί περί του συγκεκριμένου θέματος που έχει ενώπιον του το Πολιτικό Γραφείο να αποφασίσει .

Γίνεται, επίσης, παραπομπή στο άρθρο 11.1 του Καταστατικού και ειδικά στο απόσπασμα που αναφέρει «...Όλες οι αποφάσεις του Πολιτικού Γραφείου για τις οποίες δεν υπάρχει εκ των προτέρων εξουσιοδότηση ή σχετική απόφαση του Ανωτάτου Συμβουλίου ή του Παγκυπρίου Συνεδρίου υπόκεινται σε επικύρωση από το Ανώτατο Συμβούλιο. Περαιτέρω, το άρθρο 10.1.2. του Καταστατικού, το οποίο αναφέρεται στις αρμοδιότητες του Ανωτάτου Συμβουλίου αναφέρει ότι «...ρυθμίζει θέματα που δεν περιλαμβάνονται στο Καταστατικό και το άρθρο 10.1.3. αναφέρει ότι «...Εποπτεύει και ελέγχει όλα τα Όργανα του Κόμματος εκτός από το Παγκύπριο Συνέδριο» και επομένως και το Πολιτικό Γραφείο. Στην βάση των πιο πάνω, η όποια απόφαση του Πολιτικού Γραφείου υπόκειται σε επικύρωση από το Ανώτατο Συμβούλιο.

Όλα τα πιο πάνω που περιλαμβάνονται στα Πρακτικά της Συνεδρίασης του Πολιτικού Γραφείου ημερομηνίας 19/01/2026, αποτελούσαν ενημέρωση που έγινε από τον Νομικό Σύμβουλο του Κόμματος και ακολούθησε μυστική ψηφοφορία. Η απόφαση του Πολιτικού Γραφείου λήφθηκε με πολύ μεγάλη πλειοψηφία αναφορικά με την αποχώρηση του Αιτητή από το ψηφοδέλτιο του Κόμματος.

Ο ενόρκως δηλών, ισχυρίζεται ότι δεν έχει υπάρξει καμία παραβίαση των Κανόνων Φυσικής Δικαιοσύνης καθότι, ο Αιτητής ως εκλεγμένος βουλευτής είχε δικαίωμα, με βάση το Καταστατικό, να παραστεί και να ομιλήσει στο Πολιτικό Γραφείο αλλά επέλεξε να απέχει. Όσον αφορά την απόφαση του Πολιτικού Γραφείου σε συνδυασμό με το αίτημα για επικύρωση της από το Ανώτατο Συμβούλιο, συνάδουν πλήρως με τις πρόνοιες του Καταστατικού. Στην πράξη το αιτούμενο διάταγμα, εάν δοθεί, θα εμποδίζει την υλοποίηση μιας νόμιμης διαδικασίας με βάση το Καταστατικό και αυτό κατ' ουσία σημαίνει ότι το Δικαστήριο θα επέμβει στην εσωτερική λειτουργία του Κόμματος από Καταστατικής άποψης, χωρίς μάλιστα να υφίσταται οιαδήποτε περί τούτου παρανομία. Επίσης, η Αίτηση είναι πρόωρη αφού η διαδικασία λήψεως της σχετικής απόφασης δεν έχει ολοκληρωθεί.

Είναι η θέση του ενόρκως δηλούντα, ότι δεν υπάρχει καμία παρανομία αναφορικά με τη ληφθείσα απόφαση και επομένως δεν πληρούνται οι δύο πρώτες προϋποθέσεις του Άρθρου 32 του Ν.14/60. Ούτε η τρίτη προϋπόθεση του εν λόγω Άρθρου ικανοποιείται καθότι ο Αιτητής, αφ' ενός θεωρητικά δύναται να εκλεγεί Βουλευτής χωρίς να συμμετέχει στο ψηφοδέλτιο του Κόμματος, αφ' ετέρου δε δεν υπάρχει καμία βεβαιότητα ότι ο Αιτητής θα εκλεγεί έστω και αν συμμετέχει στο εν λόγω ψηφοδέλτιο του Κόμματος. Κατ' επέκταση, δεν ευσταθεί η θέση του περί πρόκλησης ζημιάς. Όμως, και ζημιά να υποστεί με κάποιο τρόπο αν δεν εκδοθεί το αιτούμενο διάταγμα, αυτή είναι σίγουρα μετρήσιμη, μισθός, εφάπαξ, σύνταξη και το Κόμμα έχει την οικονομική δυνατότητα να καταβάλει το σχετικό ποσό στον Αιτητή.

Πέραν των πιο πάνω, αναφέρεται ότι η απόφαση που λήφθηκε είναι καθαρά πολιτική και δεν σχετίζεται επ' ουδενί τρόπο με την νομική πτυχή του θέματος. Ο ενόρκως δηλών, επίσης, διαφωνεί με τη θέση ότι το Κόμμα όφειλε να είχε ενεργοποιήσει την Επιτροπή Δεοντολογίας. Ο Αιτητής, στο παρόν στάδιο τουλάχιστον, δεν αντιμετωπίζει παραβίαση Καταστατικής πρόνοιας. Αν θεωρείτο ότι ο Αιτητής είχε παραβιάσει το

Καταστατικό του Κόμματος και ενεργοποιείτο π.χ. η διαδικασία για διαγραφή του με βάση το άρθρο 11.17.1 ή οποιαδήποτε άλλη ποινή με βάση το ρηθέν άρθρο είναι τότε που θα υπήρχε κίνδυνος να παραβιαζόταν το τεκμήριο της αθωότητας.

Ο Αιτητής καταχώρησε στις 24/02/2025 συμπληρωματική ένορκη δήλωση, με την οποία επιβεβαιώνει ότι κλήθηκε να παραστεί στη συνεδρίαση του Πολιτικού Γραφείου, υπό την ιδιότητα του βουλευτή. Δεν παρευρέθηκε, όμως, κατόπιν συμβουλής του δικηγόρου του, γιατί το Πολιτικό Γραφείο είχε συγκληθεί για να επικυρώσει την παρανόμως ληφθείσα απόφαση του Εκτελεστικού Γραφείου και διότι το Πολιτικό Γραφείο έπρεπε να τον πληροφορήσει ποια ήταν τα γεγονότα που το Εκτελεστικό Γραφείο έλαβε υπόψη για να καταλήξει στην εισήγηση για διαγραφή του ονόματος του από τον κατάλογο υποψηφίων και ή να θέσει ενώπιον του τα Πρακτικά των Συνεδριάσεων του Εκτελεστικού Γραφείου και σε ποια άρθρα του Καταστατικού βασίστηκε το Εκτελεστικό Γραφείο. Περαιτέρω, ισχυρίζεται ότι θα έπρεπε να είχε κληθεί να παρευρεθεί στο Πολιτικό Γραφείο για να δώσει εξηγήσεις ως ερευνώμενος και όχι ως ένα κανονικό μέλος και το Πολιτικό Γραφείο έπρεπε να τον είχε πληροφορήσει προηγουμένως τα άρθρα του Καταστατικού που του έδιδαν την εξουσία να επικυρώσει την εισήγηση του Εκτελεστικού Γραφείου καθώς και τα γεγονότα που αφορούσαν το θέμα για να μπορέσει να τα μελετήσει και να προετοιμαστεί κατάλληλα για να είναι σε θέση να τα σχολιάσει.

Είναι η θέση του Αιτητή ότι το Εκτελεστικό Γραφείο έπρεπε να τον είχε μεταχειριστεί στοιχειωδώς δίκαια και να δράσει με προσοχή και με τρόπο που να μην καταστήσει την απόφαση του Πολιτικού Γραφείου προδιαγεγραμμένη. Όφειλε να είχε κινηθεί με σεβασμό στις Καταστατικές πρόνοιες, το τεκμήριο της αθωότητας και με πλήρη σεβασμό προς τα δικαιώματα του.

Πέραν των πιο πάνω, ο Αιτητής απορρίπτει τις θέσεις που προβάλλονται στην ένσταση και ισχυρίζεται ότι η υποβολή καταγγελίας στην Αστυνομία από την πρώην σύντροφο του συνιστά θέμα που σαφώς εμπίπτει στην αρμοδιότητα της Επιτροπής Δεοντολογίας, παραπέμποντας σε συγκεκριμένες πρόνοιες του καταστατικού. Η Επιτροπή Δεοντολογίας μπορούσε να επιληφθεί του θέματος και να εισηγηθεί τη λήψη κυρωτικών μέτρων εναντίον του.

Η ακρόαση της παρούσας αίτησης διεξήχθη στην βάση γραπτών αγορεύσεων που αμφότερες οι πλευρές καταχώρησαν στον ηλεκτρονικό φάκελο. Υπήρξαν, επίσης, και προφορικές διευκρινιστικές αγορεύσεις. Έχω μελετήσει επισταμένα τις αγορεύσεις των συνηγόντων των διαδίκων, τις λαμβάνω σοβαρά υπόψη μου και δεν κρίνω αναγκαίο, για σκοπούς της παρούσας απόφασης, να τις παραθέσω. Θα αναφερθώ κατωτέρω στα όσα αναφέρθηκαν και υποστηρίχθηκαν από τους συνηγόντες, κατά την εξέταση της ουσίας της αίτησης και εφόσον τούτο κριθεί αναγκαίο.

ΝΟΜΙΚΗ ΠΤΥΧΗ

Η γενική εξουσία του Δικαστηρίου για έκδοση προσωρινών διαταγμάτων πηγάζει από το άρθρο 32 του Περί Δικαστηρίων Νόμου Ν. 14/60 όπως έχει τροποποιηθεί. Το εν λόγω άρθρο δίδει ευρεία διακριτική ευχέρεια στο Δικαστήριο να εκδίδει τέτοια διατάγματα σε περίπτωση που ικανοποιηθεί ότι υπάρχει σοβαρό ζήτημα προς εκδίκαση, ο αιτών έχει πιθανότητα να δικαιούται σε θεραπεία και ότι σε περίπτωση που δεν εκδοθεί το αιτούμενο διάταγμα θα είναι δύσκολο ή αδύνατο να αποδοθεί πλήρης δικαιοσύνη σε μεταγενέστερο στάδιο.

Το εν λόγω άρθρο και οι προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται για την έκδοση ενός τέτοιου διατάγματος, έχουν ερμηνευθεί και επεξηγηθεί σε σωρεία αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου (βλ. **Odysseos v. Pieris Estates Ltd and Another** (1982) 1 C.L.R. 557, **Ανδρέας Σάββα Κυτάλα v. Άννα Χρυσάνθου** (1996) 1 A.A.Δ. 253, **Κ.Ο.Τ. v. Αλκιβιάδης Θεωρή** (1989) 1 A.A.Δ. (Ε) 255, **Parico Aluminium Designs Ltd. v. Muskita Aluminium Co Ltd κ.α.** (2002) 1Γ A.A.Δ. 2015, **Jonitexo Ltd v. Adidas** (1984) 1 C.L.R. 263).

Εξετάζοντας τις προϋποθέσεις του εν λόγω άρθρου και ασκώντας την διακριτική του ευχέρεια, το Δικαστήριο δεν αποφασίζει επί της απαίτησης του αιτητή και επιμελώς θα πρέπει να αποφεύγει την κρίση της ουσίας της αγωγής. Κατά το στάδιο αυτό το Δικαστήριο πρέπει να αποφεύγει να καταλήξει σε συμπεράσματα αναφορικά με την πλήρη εξέταση του πραγματικού και νομικού καθεστώτος της υπόθεσης (βλ. **Άκης Γρηγορίου κ.α. v. Χριστίνας Χριστοφόρου κ.α.** (1995) 1 A.A.Δ. 248). Επίσης, στην υπόθεση **T.A. Micrologic Consultants Ltd v. Microsoft Corporation** (2002) 1Γ A.A.Δ. 1802 τονίστηκε πως σε ενδιάμεση διαδικασία για έκδοση προσωρινού

διατάγματος, εκείνο που χρειάζεται δεν είναι η απόδειξη του ουσιαστικού δικαιώματος αλλά σοβαρές ενδείξεις περί της πιθανότητας ύπαρξης του.

Επομένως, το Δικαστήριο περιορίζεται και προσεγγίζει το μαρτυρικό υλικό με μόνο σκοπό τη διακρίβωση της ύπαρξης ή όχι των πιο πάνω προϋποθέσεων και κατά πόσο είναι δίκαιο και εύλογο να εκδώσει το αιτούμενο διάταγμα (βλ. **Jonitexo Ltd v. Adidas** (ανωτέρω)).

Η πρώτη προϋπόθεση του σχετικού άρθρου ικανοποιείται εφόσον αποκαλυφθεί από τον αιτητή συζητήσιμη υπόθεση με βάση τα όσα φαίνονται στις έγγραφες προτάσεις.

Όσον αφορά την δεύτερη προϋπόθεση, δηλαδή την ύπαρξη ορατής πιθανότητας επιτυχίας της αγωγής, ικανοποιείται αν καταδειχθεί από τον αιτητή ότι υπάρχει κάτι περισσότερο από μια απλή δυνατότητα επιτυχίας, δηλαδή να υπάρχει πιθανότητα επιτυχίας χωρίς να χρειάζεται να το αποδείξει αυτό στο επίπεδο της στάθμισης των πιθανοτήτων (balance of probabilities) που χρειάζεται για την απόδειξη της αγωγής. Η διακρίβωση αυτή γίνεται με βάση την προσαχθείσα μαρτυρία η οποία πρέπει να αναφέρεται με ακρίβεια σε γεγονότα από τα οποία να καταδεικνύεται η ύπαρξη πιθανότητας.

Η τρίτη προϋπόθεση που θέτει το άρθρο, δηλαδή κατά πόσο θα είναι δύσκολο να απονεμηθεί πλήρης δικαιοσύνη σε μεταγενέστερο στάδιο αν δεν εκδοθεί το αιτούμενο διάταγμα, εξαρτάται από τα συγκεκριμένα περιστατικά κάθε υπόθεσης. Πρέπει να αποδειχθεί ότι ο αιτητής δεν θα μπορεί να αποζημιωθεί σε χρήμα καθότι θα είναι αδύνατος ο υπολογισμός τυχόν αποζημιώσεων που θα δικαιούται. Άλλη περίπτωση είναι εκείνη στην οποία αν και μπορεί να υπολογιστεί ή αποτιμηθεί η ζημιά του αιτητή σε χρήμα, εντούτοις δεν θα μπορεί να αποζημιωθεί λόγω της οικονομικής αδυναμίας του εναγόμενου. (βλ. **Poltava Petroleum Company v. Mexana Oil Limited και άλλοι** (2001) 1 (B) A.A.Δ. 1301). Επίσης, ακόμη και εκεί που η ζημιά θα μπορεί να αποτιμηθεί σε χρήμα ο αιτητής δεν θα μπορεί να αποζημιωθεί πλήρως με την καταβολή χρηματικού ποσού (βλ. **M & Ch. Mitsingas Trading Ltd κ.α. v. The Timberland Co** (1997) 1 A.A.Δ. 1791). Περαιτέρω, στην **1. HIGHGATE PRIMARY SCHOOL LTD κ.α. v. 1. Στέλιος Φυλακτίδης κ.α.**, Πολ. Έφεση Αρ. 216/2006, Ημερομηνίας 24/3/2009 λέχθηκε ότι «*Η έννοια της απονομής πλήρους δικαιοσύνης δεν είναι ταυτόσημη με την*

αποκατάσταση μόνο της υλικής ζημιάς, αλλά είναι ευρύτερη και σε αυτήν περιλαμβάνεται και η προστασία των δικαιωμάτων των αιτητών. Το γεγονός δηλαδή ότι οι εφεσείοντες μπορεί να είναι σε οικονομική κατάσταση που τους επιτρέπει να αποζημιώσουν τους εφεσίβλητους σε περίπτωση επιτυχίας των εφεσίβλητων στην αγωγή, δεν εξυπακούει αυτόματα ότι δεν θα προκληθεί οποιαδήποτε αδικία στους εφεσίβλητους – ενάγοντες, υπό την ευρύτερη έννοια».

Εφόσον το Δικαστήριο ικανοποιηθεί ότι πληρούνται οι πιο πάνω προϋποθέσεις δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να εκδώσει το αιτούμενο διάταγμα. Το ζήτημα παραμένει πάντοτε στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου το οποίο θα πρέπει να σταθμίσει όλους τους παράγοντες που βρίσκονται ενώπιον του και να εξετάσει το ισοζύγιο της ευχέρειας μεταξύ των διαδίκων. Σχετική είναι η **Parico Aluminium Designs Ltd v. Muskita Aluminium Co Ltd κ.α.** (2002) 1Γ Α.Α.Δ. 2015. Οι παράγοντες που λαμβάνονται υπόψη κατά την άσκηση της διακριτικής του ευχέρεια δεν είναι εξαντλητικοί.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Έχω διεξέλθει και μελετήσει την Έντυπο Απαίτησης και εκείνο το οποίο προκύπτει είναι ότι ο Αιτητής, ως μέλος πολιτικού κόμματος και δη του Δημοκρατικού Συναγερμού, ισχυρίζεται ότι, τόσο το Εκτελεστικό Γραφείο όσο και το Πολιτικό Γραφείο, παράνομα και αντικαταστατικά αποφάσισαν την αφαίρεση του από το ψηφοδέλτιο της Επαρχίας Λεμεσού για τις επερχόμενες εκλογές. Ισχυρίζεται, ότι καμία πρόνοια του Καταστατικού δίνει εξουσία στα πιο πάνω όργανα του Κόμματος να τον αφαιρέσουν από το εν λόγω ψηφοδέλτιο με συνοπτικές διαδικασίες και χωρίς να τον ακούσουν, παραπέμποντας σε συγκεκριμένες πρόνοιες του Καταστατικού αναφορικά με τις εξουσίες που περιβάλλονται τα εν λόγω όργανα. Έχω λάβει υπόψη μου το περιεχόμενο του Εντύπου Απαίτησης και έχω εξετάσει κατά πόσο τα όσα αναφέρονται συνθέτουν αγωγήμο δικαίωμα.

Όπως προκύπτει από τη σχετική νομολογία και αρχές επί του ζητήματος, το Δικαστήριο δεν επεμβαίνει στην εσωκομματική λειτουργία ενός κόμματος, το οποίο λειτουργεί με βάση μια εσωτερική δομή και καταστατικό. Ούτε μπορεί το Δικαστήριο να κρίνει την ορθότητα μιας απόφασης την οποία λαμβάνει ένα κόμμα. Το Δικαστήριο,

όμως, κέκτεται εξουσίας και δικαιοδοσίας να ερμηνεύει το καταστατικό ενός κόμματος, το οποίο ανάγεται σε σύμβαση του μέλους με το κόμμα και να εξετάζει κατά πόσο τηρήθηκαν οι πρόνοιες του. Στο σύγγραμμα **Halsbury's Laws of England, Fourth Edition, 2003 Reissue, para. 102**, κάτω από τον τίτλο “**Jurisdiction of court over constitution of club**”, αναφέρονται τα εξής σχετικά: “*The rules of a club may effectively provide that the governing body is to be the final arbiter on questions of fact but cannot prevent decisions on questions of law being determined by the courts*”.

Το ζήτημα πραγματεύτηκε η απόφαση στην **ΣΤΑΘΗΣ ΚΙΤΤΗΣ κ.α. ν. 1. ΝΤΙΝΟΥ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ κ.α., (2000) 1(A) Α.Α.Δ 59** όπου αναγνωρίστηκε αγώγιμο δικαίωμα σε μέλη κόμματος στη βάση σύμβασης υπό την μορφή του καταστατικού. Η απόφαση εκείνη αποφασίστηκε πριν την θέσπιση του **Περί Πολιτικών Κομμάτων Νόμου Ν.175(Ι)/2012**, ο οποίος με το **Άρθρο 9**, στο οποίο θα αναφερθώ κατωτέρω, αναγνώρισε ως ξεχωριστή νομική προσωπικότητα κάθε πολιτικό κόμμα το οποίο μπορεί να ενάγει και να ενάγεται. Αποφασίστηκε στη βάση ότι ένα πολιτικό κόμμα ήταν μη συγκροτημένο όργανο, πλην, όμως, αναγνωρίστηκε δικαίωμα αγωγής εναντίον των μελών της επιτροπής στη βάση συμβατικά δεσμευτικών προνοιών του καταστατικού. Παραθέτω, το κάτωθι σχετικό απόσπασμα από την πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση:

*«Η παρούσα υπόθεση αφορά λοιπόν τα δικαιώματα των μελών μη συγκροτημένου σώματος μεταξύ τους, που ανάγονται πάντοτε στη βάση σύμβασης υπό τη μορφή του καταστατικού. Αν και το δικαστήριο έχει δικαιοδοσία να ερμηνεύσει, ως τέτοιες, τις πρόνοιες του καταστατικού, αυτό δεν είναι θέμα αγωγής εναντίον του μη συγκροτημένου σώματος ή του γραμματέα του ως αξιωματούχου, αφού η βασική αρχή παραμένει ότι μη συγκροτημένο σώμα δεν μπορεί να ενάγει, ή να ενάγεται, ούτε το ίδιο ούτε μέσω του γραμματέα ή άλλου αξιωματούχου του. Η ορθή διαδικασία για προώθηση παραπόνου για παράνομη αποβολή μέλους κατά παράβαση των συμβατικά δεσμευτικών προνοιών του καταστατικού είναι αγωγή εναντίον των μελών της επιτροπής για δήλωση (declaration) και απαγορευτικό διάταγμα (injunction) ή αποζημιώσεις (ίδε: **Halsbury's Laws of England, 4th ed. vol. 6, para 242**), είναι δε στα πλαίσια εκείνα που μπορεί να εγερθεί θέμα αντιπροσωπευτικής υπεράσπισης των μελών της επιτροπής. Αυτό δεν έγινε στην προκειμένη υπόθεση στην οποία δεν ενάγονται τα μέλη της επιτροπής αλλά το ίδιο το μη συγκροτημένο σώμα και ο γραμματέας του.»*

Όπως έχει προαναφερθεί, με το **Άρθρο 9 του Νόμου 175(Ι)/2012**, ένα πολιτικό κόμμα, μπορεί πλέον να ενάγει και να ενάγεται στο όνομα του. Το εν λόγω Άρθρο έχει ως εξής:

«9. Κάθε πολιτικό κόμμα δύναται να ενάγει και να ενάγεται στο όνομα του ως ξεχωριστή νομική προσωπικότητα που εκπροσωπεί όλα τα μέλη του.»

Ο λόγος της απόφασης στην **ΣΤΑΘΗΣ ΚΙΤΤΗΣ κ.α. ν. 1. ΝΤΙΝΟΥ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ κ.α.** (ανωτέρω) σε συνδυασμό με το πιο πάνω Άρθρο 9 του Νόμου, δίδει ξεκάθαρη εξουσία στο Δικαστήριο να αποδώσει θεραπείες (διατάγματα ή αποζημιώσεις) σε μέλος ενός κόμματος όταν επικαλείται παράβαση του δικαιώματος του που απορρέει από το Καταστατικό του κόμματος, το οποίο επενεργεί ως σύμβαση. Η εσωτερική δομή και λειτουργία ενός κόμματος θα πρέπει να γίνεται με βάση το Καταστατικό του κόμματος το οποίο δημιουργεί σύμβαση. Στο σύγγραμμα **Halsbury's Laws of England, Fourth Edition, 2003 Reissue, para. 115** αναφέρεται ότι *“The rules form part of the contract between the members in the case of member's club, and between the members on the one hand and the proprietor on the other in the case of a proprietary club.”* Και η εσωτερική δομή ενός κόμματος θα πρέπει να προνοεί τα ελάχιστα εχέγγυα που απαιτούνται σε μια δημοκρατική κοινωνία. Αναγνωρίζεται η αυτονομία των κομμάτων να ρυθμίζουν την εσωτερική λειτουργία τους και η κρατική ή νομοθετική παρέμβαση θα πρέπει να περιορίζεται στο τι συνιστά απαραίτητο σε μια δημοκρατική κοινωνία. Για μια ενδιαφέρουσα ανάλυση παραπέμπω στα **Joint Guidelines of the Venice Commission and OSCE/ODIHR on Political Party Regulation, adopted by the Venice Commission at its 125th Plenary online session (11-12 December 2020), CDL-AD(2020)032-e.**

Παραθέτω τα πιο κάτω σχετικά αποσπάσματα αναφορικά με τον τρόπο λειτουργίας των πολιτικών κομμάτων:

«151. The internal functions and processes of political parties should generally be free from state interference. Internal political party functions are best regulated through the party constitutions or voluntary codes of conduct elaborated and agreed on by the parties

themselves. Legal regulation of internal party functions, where applied, must be narrowly construed so as to respect the principle of party autonomy and not to unduly interfere with the right of parties as free associations to manage their own internal affairs. Several Council of Europe member states and OSCE participating States require that certain internal party functions be democratic in nature. Such measures may help to ensure that internal party processes, such as party qualifications for membership, candidacy, access to decision-making, internal promotion, access to party resources and party activities, are transparent and provide for equal participation. (η υπογράμμιση δική μου).

[.....]

154. Overall, state control over political parties should remain at a minimum, and should be limited to what is necessary in a democratic society. In particular, political parties should control their own internal procedures; extensive state monitoring or judicial review of the internal functioning of a political party, including the requirement for the party to provide the state with lists of its members, would appear to be an overly intrusive measure that is not compatible with the principles of necessity and proportionality. In sum, any political or other excessive state control over activities of political parties, such as membership, number and frequency of party congresses and meetings, operation of territorial branches and subdivisions, should be avoided.»

Ενώ αναγνωρίζεται η αυτονομία τέτοιων οργανισμών και κομμάτων να ρυθμίζουν τη λειτουργία τους, με βάση Καταστατικό και Κανονισμούς τους οποίους οι ίδιοι θεσπίζουν, προκύπτει να αναγνωρίζεται εξουσία του Δικαστηρίου να ερμηνεύει πρόνοιες του Καταστατικού τους και να μπορεί να αποδίδει θεραπείες στα μέλη τους, σε περίπτωση παραβίασης τους. Στην παράγραφο 158 της πιο πάνω Έκθεσης της Επιτροπής της Βενετίας αναφέρεται:

«158. Party statutes generally define the rights and duties of party members and organisations, as well as procedures for decision-making. These documents may also define the responsibilities of parties at the local, regional and national levels, as well as the relationships between these different levels. The interpretation of party statutes, and of whether a party is meeting the requirements set out therein, rests initially with the political party itself, although in some cases party members may be able to turn to civil courts to enforce their rights as specified in the party statute.

Στο σύγγραμμα **Halsbury's Laws of England, Fourth Edition, 2003 Reissue, para.114**, επίσης, κάτω από τον τίτλο «**Interpretation of rules**» αναφέρονται τα εξής:

«The interpretation of the rules is a matter of law which the courts will examine; consequently a rule which makes the committee or other body the sole interpreter of the rules and their decision in all cases final, is contrary to public policy and void. The rules of a club must be applied in accordance with the principles of natural justice unless these principles have been expressly excluded from the rules, in which case the courts may consider whether such exclusion is in accordance with the public policy. Expulsion from membership must be within the powers conferred by the rules of the club.»

Αναγνωρίζεται λοιπόν αγώγιμο δικαίωμα σε ένα μέλος κόμματος να αποταθεί στο Δικαστήριο για να διεκδικήσει θεραπείες στις περιπτώσεις που παραβιάζονται πρόνοιες του Καταστατικού (βλ. επίσης **Lewis v. Heffer** [1978] 3 All E.R. 354, [1978] 1 W.L.R. 1061 και **Nicholas Ramsay v. Nicholas Hacket Pain** [2020] EWHC 3655 (Ch)). Στην βάση των πιο πάνω και των όσων δικογραφούνται έχω ικανοποιηθεί ότι πληρείται η πρώτη προϋπόθεση του Άρθρου 32 του Ν. 14/60 και ο Αιτητής έχει καταδείξει συζητήσιμη υπόθεση. Σημειώνεται ότι στο στάδιο αυτό και κατά την εξέταση της πρώτης προϋπόθεσης το βάρος δεν ιδιαίτερα ψηλό (βλ. **Εκδόσεις Αρκίνος Λτδ v. Λοϊζίδου**, Πολ. Έφ.Ε7/18, ημερ.21.3.19). Αρκεί ο ενάγοντας να καταδείξει, με βάση το δικόγραφο του και τους ισχυρισμούς του ότι η απαίτηση του στηρίζεται σε μια αναγνωρισμένη από το Νόμο αιτία αγωγής, κάτι το οποίο συμβαίνει στην παρούσα περίπτωση. Ισχυρίζεται παραβίαση του Καταστατικού και των Κανόνων Φυσικής Δικαιοσύνης.

Θα προχωρήσω να εξετάσω κατά πόσο πληρείται η δεύτερη προϋπόθεση του Άρθρου 32 του Νόμου 14/60, έχοντας υπόψη μου τη μαρτυρία που έχει παρατεθεί ενώπιόν μου από την πλευρά του Αιτητή, μέσω της ένορκης του ομολογίας σε συνάρτηση και συσχετισμό πάντοτε με τους ισχυρισμούς του Δημοκρατικού Συναγερμού, όπως αυτοί προβάλλονται με την ένορκη δήλωση που συνοδεύει την ένσταση τους.

Επαναλαμβάνω ότι στο στάδιο αυτό εξετάζεται η μαρτυρία η οποία τίθεται ενώπιον του Δικαστηρίου, χωρίς αυτή φυσικά να αξιολογείται και αποφασίζεται κατά πόσο είναι τέτοια που καταδεικνύει πιθανότητα οι ενάγοντες να δικαιούνται σε θεραπεία (βλ.

Louis Vuitton v. Δερμοσακ Λτδ (1992) 1 A.A.Δ. 1453, **Dolego Estates Ltd κ.α. v. Θεόδωρος Φιλίππου κ.α.** (1999) 1 A.A.Δ. 1217 και **Fashion Box S.R.L. v. Ferro Fashions Ltd** (1999) 1 A.A.Δ. 1858). Παραπέμπω επίσης στην **Odysseos v. Pieris Estates & Others** (ανωτέρω) όπου αναφέρθηκε ότι η έννοια "πιθανότητας" (probability) στην επιφύλαξη του άρθρου 32(1) απαιτεί από τον αιτητή να καταδείξει ότι έχει ορατή ευκαιρία να επιτύχει. Αναφέρεται δε το εξής απόσπασμα στη σελίδα 569:-

*"The standard required for the plaintiff to overcome the evidential hurdle is not very high; he is only required to establish "a probability" of success. The concept of "a probability" imports something more than a mere possibility but something much less than the "balance of probabilities", the standard required for proof of a civil action. A legal probability is something different from a mathematical probability as the Court explained in **Re IS. (a minor)** [1980] 1 All E.R. 1061 (C.A.).*

"A probability", in the context of the proviso to s. 32(1), requires the applicant to demonstrate that he has a visible chance of success."

Επαναλαμβάνεται, όμως, πως η μαρτυρία θα πρέπει να αναφέρεται με ακρίβεια σε γεγονότα από τα οποία με μια προκαταρκτική αξιολόγηση να καταδεικνύονται σοβαρές ενδείξεις για ύπαρξη πιθανότητας επιτυχίας. Όπως έχει αναφερθεί στην **1. Δίγκλης κ.α. v. Total Fit Ltd κ.α.** Πολ. Έφεση Αρ. Ε135/2015, Ημερ. 12/09/2018 η διαδικασία στη βάση το Άρθρο 32(1) του Ν.14/60 επιβάλλει την εξέταση των σχετικών με τα εν λόγω θέματα ισχυρισμών ως αυτοί έχουν στην όψη τους. Τούτο δε, εφόσον οι συγκεκριμένοι ισχυρισμοί χαρακτηρίζονται από λογικότητα και ποιοτική επάρκεια, στο πλαίσιο της καθοδήγησης που παρέχεται, σχετικά, στην υπόθεση **Odysseos v. Pieris Estates and Others (1982) 1 C.L.R. 557.**

Στο σημείο αυτό, θα πρέπει να αναφερθεί ότι, όπως προκύπτει από τα γεγονότα, το αιτούμενο διάταγμα αλλά και τα όσα αναφέρονται στην αγόρευση του συνηγόρου του Αιτητή, εκείνο το οποίο επιζητείται είναι η έκδοση προληπτικού διατάγματος τύπου Quia Timet το οποίο απαιτεί την ικανοποίηση ειδικών και συγκεκριμένων προϋποθέσεων για να εκδοθεί. Στο Σύγγραμμα «**Διατάγματα**» των **κ. κ. Γ. Ερωτοκρίτου και Π. Αρτέμη, 2016, σελίδα 188** αναφέρονται τα εξής:

"Αυτού του είδους τα διατάγματα, αποτελούν ένα ισχυρό όπλο στο παρεμπόπτον στάδιο όπου η επαπειλούμενη ζημιά, αν προκύψει, θα είναι δύσκολο να αποζημιωθεί σε χρήμα. Πρόκειται για "προληπτική δικαιοσύνη" την οποία η αγγλική νομολογία δεν αποκλείει, αλλά αντίθετα την θεωρεί "τόσο αρχαία όσο και τα βουνά". Εκδίδονται πολλά τέτοια διατάγματα στο παρεμπόπτον στάδιο, χωρίς βέβαια να αναφέρεται στο ίδιο το διάταγμα ότι πρόκειται για "Quia Timet", γι' αυτό και δεν είναι ευρέως γνωστά εφόσον στην ουσία δεν αποτελούν ειδική ή ξεχωριστή κατηγορία διαταγμάτων, αλλά διατάγματα τα οποία ενδεχομένως να ήταν καλύτερα να ιδωθούν κάτω από την δεύτερη προϋπόθεση του άρθρου 32. Ίσως η μόνη διαφορά να είναι ότι απαιτείται σαφής μαρτυρία για την επαπειλούμενη ζημιά που θα προκύψει." (η υπογράμμιση δική μου).

Στο ίδιο πιο πάνω σύγγραμμα στη σελ.11 το οποίο αναφέρεται σε διατάγματα τύπου Quia – Timet , αναφέρονται τα εξής:

«Λόγω της φύσης του διατάγματος απαιτείται σαφής και ισχυρή μαρτυρία ότι ο απειλούμενος κίνδυνος είναι άμεσος και ορατός και όχι ασαφής ή αόριστος. Επίσης, ότι η ζημιά είναι αναπόφευκτη και όχι μια απλή δυνατότητα ή απομακρυσμένη. Τέλος, η ζημιά θα πρέπει να είναι σοβαρή και να μην αποζημιώνεται χρηματικά [...] Το βάρος είναι στους ώμους του ενάγοντα για να ικανοποιήσει το δικαστήριο για όλα τα πιο πάνω.»

Στην 1. **GGH-RE Investment Partners Ltd κ.α. v. Golub Gethouse Realty Company**, Πολιτική Έφεση Αρ. Ε56/2024, Ημερομηνίας 29/05/2025, έγινε εκτενής αναφορά στη φύση του διατάγματος αυτού και στις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται για να εκδοθούν. Συγκεκριμένα αναφέρθηκαν τα εξής:

«Η λατινική έκφραση Quia - Timet σημαίνει «because he fears, «διότι φοβάται» ή «διότι ανησυχεί» και το διάταγμα τύπου Quia - Timet είναι ένα διάταγμα του κοινοδικαίου που σκοπό έχει να εμποδίσει άδικες πράξεις οι οποίες επαπειλούνται ή είναι άμεσες αλλά οι οποίες ακόμα δεν έχουν αρχίσει. Έχει τις ρίζες του στην απόφαση **Fletcher v. Bealey [28 Ch. D. 688] at p.698** όπου έχει αναφερθεί ότι τα απαραίτητα κριτήρια που πρέπει να αποδειχτούν ούτως ώστε τα δικαστήρια της επιείκειας (Equity courts) να εκδώσουν ένα τέτοιο διάταγμα είναι: «1. Proof of imminent danger; 2. Proof that the threatened injury will be practically irreparable; and 3. Proof that whenever the injurious circumstances ensue, it will be impossible to protect plaintiff's interests, if relief is denied.»

[...]

.....επαναλαμβάνουμε ότι τα διατάγματα *Quia - Timet* λόγω του ιδιαίτερου προληπτικού χαρακτήρα τους προϋποθέτουν σαφή απόδειξη της ζημιάς που απειλείται και δεν είναι αρκετή η ύπαρξη ή η απόδειξη ενός γενικευμένου δικαιώματος. Στη νομολογία, και συγκεκριμένα στις υποθέσεις **Parico Aluminium Designs Ltd v. Muskita – Aluminium Co Limited και Άλλων (2002) 1 Α.Α.Δ 2015** και **COBALTAIR LTD v. Madar, Αρ. Αγωγής 620/18 ημερ.9/7/2018**, γίνεται από το Ανώτατο Δικαστήριο παραπομπή στο Σύγγραμμα **Halsbury's Laws of England, 4th Ed. Reissue, Vol.24, para. 832** όπου αναφέρονται τα εξής:

"832. If a plaintiff's right to relief rests mainly on damage which has not been actually suffered but is likely to accrue within a reasonable time, the court will take that into consideration and grant an injunction. Therefore, although the plaintiff's legal right is not disputed, an injunction may be granted to restrain the commission of an apprehended or threatened act, on the ground that if the act is done it will violate the plaintiff's legal right, if he can show strong probability that the apprehended mischief will in fact arise. [...] if a defendant claims and insists upon his right or gives distinct notice of his intention or threatens or intends to commit an act which, if committed, would, in the court's opinion, violate the plaintiff's right, an injunction will be granted."

Στο Σύγγραμμα «**Commercial Injunctions**» του Steven Gee, Q.C., 5η έκδοση, σελ. 59, παρ. 2.029, αναφέρονται:

"(7)Quia timet injunctions

A quia timet (since he fears) injunction is an injunction granted where no actionable wrong has been committed, to prevent the occurrence of an actionable wrong, or to prevent repetition of an actionable wrong. Before the Judicature Acts it was the sole preserve of the old High Court of Chancery to grant such an injunction where there had been no prior wrong. Sir George Jessel M.R. said no jurisdiction of the old Court of Chancery was more valuable and no subject more frequently the cause for bills for injunction than to restrain threatened injury. But the jurisdiction involves proof that unless the court intervenes by injunction there is a real risk that an actionable wrong will be committed; that an injunction would do no harm is not a justification for granting it. Usually this will be by evidence that the defendant has threatened to do the particular wrongful act "no-one can obtain a quia timet order by merely saying "Timeo" (literally "I fear)."

Όπως προκύπτει για να εκδοθεί ένα τέτοιο διάταγμα, απαιτείται σαφής και ισχυρή μαρτυρία ότι ο απειλούμενος κίνδυνος είναι άμεσος και ορατός και η ζημιά αναπόφευκτη, σοβαρή και τέτοια που να μην αποζημιώνεται χρηματικά.

Στην **Nicholas Ramsay v. Nicholas Hacket Pain (sued on his own behalf and on behalf of all other members of MONMOUTH CONSERVATIVE ASSOCIATION except the Intended Claimant (Intended defendant)**, [2020] EWHC 3655 (Ch), καταχωρήθηκε από τον εκεί ενάγοντα, βουλευτή στην βουλή της Ουαλίας και αναμενόμενο (prospective) υποψήφιο για τις επόμενες εκλογές, Αίτηση για έκδοση διατάγματος που να απαγορεύει, μεταξύ άλλων, την σύνοδο ή έκτακτη συνέλευση της περιφερειακή επιτροπής του κόμματος του, για να εξετάσει αίτηση για αφαίρεση του από υποψήφιο (deselect). Το Δικαστήριο ανέφερε ότι το διάταγμα, που εν τέλει δεν προωθήθηκε, για τους λόγους που αναφέρονται, ήταν τύπου quia timet με το οποίο επιδιωκόταν η διατήρηση της υποψηφιότητας του μέχρι τη δίκη. Αναφέρθηκαν τα εξής: *«And of course, when you ask a quia timet injunction you need to show, according to the authorities, that there is imminent danger of very substantial damage. The question for me would have been therefore whether there was such imminent danger of very substantial damage.»*

Πιο κάτω σε εκείνη την απόφαση, υιοθετώντας το σκεπτικό της απόφασης **Lewis v. Heffer** [1978] 1 WLR 1061, αναφέρθηκε ότι σε τέτοιου είδους υποθέσεις, δηλαδή πολιτικής φύσεως, θα πρέπει να αποδεικνύεται δυνατή υπόθεση και πιθανότητα επιτυχίας και ότι το ισοζύγιο της ευχέρειας της American Cyanamid δεν είναι κατάλληλο σε πολιτικής φύσεως υποθέσεις αλλά μόνο σε εμπορικής φύσεως υποθέσεις, όπως προκύπτει να επεξηγείται λεπτομερώς στην **Lewis v. Heffer** (ανωτέρω). Το Δικαστήριο σε τέτοιες περιπτώσεις, θα πρέπει να έχει υψηλό βαθμό σιγουριάς ότι ο ενάγοντας θα κερδίσει (βλ. επίσης **Ian Jones v. McNichol** [2016] EWHC 866 και **Anna Rothery v. David Evans (Sued on behalf of all other members of the Labour Party except the Claimant)** [2021] EWHC 577 (QB)).

Κατά συνέπεια, κρίνω ότι στην παρούσα υπόθεση, δεδομένων των πιο πάνω, ο Αιτητής θα πρέπει να αποδείξει όχι μόνο την ορατή πιθανότητα επιτυχίας του αλλά να καταδείξει κατά κάποιο τρόπο δυνατή και ξεκάθαρη υπόθεση για να επιτύχει στην

έκδοση του αιτούμενου διατάγματος. Εν όψει τούτων, κρίνω ορθό να εξετάσω και αυτή την πτυχή στα πλαίσια του σταδίου αυτού.

Έχω διεξέλθει της μαρτυρίας του Αιτητή σε αντιπαραβολή με αυτή που έχει παρουσιαστεί από πλευράς του Κόμματος. Έχω, επίσης, διεξέλθει των σχετικών προνοιών του Καταστατικού τις οποίες αμφότερες οι πλευρές επικαλούνται και αφορούν τις αρμοδιότητες του Εκτελεστικού και του Πολιτικού Γραφείου καθώς και αυτές του Ανώτατου Συμβουλίου. Είναι προφανές ότι κατά το πλείστο, τα ζητήματα που εγείρονται, είναι νομικά και αφορούν ζήτημα ερμηνείας των προνοιών του Καταστατικού του Κόμματος. Θα παραθέσω κατωτέρω, τα σχετικά μέρη αυτού και στην συνέχεια θα προχωρήσω να εξετάσω την ουσία του όλου θέματος.

Το Άρθρο 31.1 του Καταστατικού προνοεί ότι η βασική επιδίωξη του Κόμματος είναι η διεκδίκηση κάθε εκλογής στην πολιτική και δημόσια ζωή του τόπου, με δικούς του υποψηφίους ή την υποστήριξη υποψηφίων που συμφωνούν με το πρόγραμμα, τους σκοπούς και τις θέσεις του Κόμματος. Το Άρθρο 31.3 αναφέρει ότι η επιλογή των υποψηφίων του Κόμματος γίνεται με δημοκρατική διαδικασία και επικυρώνεται ανάλογα με τις περιστάσεις από τα αρμόδια όργανα του Κόμματος. Το Άρθρο 31.5 αναφέρει ότι οι υποψήφιοι σε βουλευτικές εκλογές επιλέγονται με βάση τη διαδικασία που προνοείται από το Άρθρο 32.

Το Άρθρο 32, το οποίο τιτλοφορείται «Επιλογή Υποψηφίων Βουλευτών» προνοεί για τον τρόπο επιλογής των εν λόγω υποψηφίων. Το Άρθρο 32.1 αναφέρει ότι η επιλογή υποψηφίων Βουλευτών του Κόμματος γίνεται με τη σύγκληση της Επαρχιακής Εκλογικής Συνέλευσης η οποία πραγματοποιείται τουλάχιστον σαράντα πέντε (45) μέρες πριν την ημερομηνία διεξαγωγής των βουλευτικών εκλογών. Το Άρθρο 32.2 αναφέρει ότι το Πολιτικό Γραφείο του Κόμματος συνέρχεται τουλάχιστον τρεις (3) βδομάδες πριν την ημερομηνία σύγκλησης των Επαρχιακών Εκλογικών Συνελεύσεων και αποφασίζει για το χρονοδιάγραμμα, τη διαδικασία υποβολής υποψηφιοτήτων και το τέλος αίτησης συμπερίληψης στο ψηφοδέλτιο, καθώς επίσης την ημερομηνία σύγκλησης και τις λοιπές λεπτομέρειες κάθε Επαρχιακής Εκλογικής Συνέλευσης. Το Άρθρο 32.3 αναφέρεται στο ποιοι έχουν δικαίωμα συμπερίληψης στο κατάλογο υποψηφίων βουλευτών και το Άρθρο 32.4 ποιοι έχουν δικαίωμα συμμετοχής στην Επαρχιακή Εκλογική Συνέλευση. Συγκεκριμένα, το εν λόγω Άρθρο αναφέρει ότι δικαίωμα συμμετοχής έχουν όλα τα μέλη του κόμματος, τα οποία έχουν εγγραφεί στο

Κεντρικό Μητρώο Μελών τουλάχιστον ενενήντα (90) μέρες πριν την ημερομηνία διεξαγωγής της Επαρχιακής Εκλογικής Συνέλευσης και είναι εκλογείς της αντίστοιχης εκλογικής περιφέρειας για σκοπούς βουλευτικών εκλογών. Το Άρθρο 32.6 προνοεί ότι το αποτέλεσμα της Εκλογικής Συνέλευσης διαβιβάζεται στο Πολιτικό Γραφείο το οποίο κατάρτιζε το ψηφοδέλτιο με αλφαβητική σειρά εκτός αν σε αυτό συμμετέχει ο Πρόεδρος του Κόμματος, ο οποίος δύναται να ηγηθεί του ψηφοδελτίου ως ορίζει και η σχετική νομοθεσία.

Ουδείς από τους διαδίκους αμφισβητεί ότι στην προκείμενη περίπτωση ακολουθήθηκε η εν λόγω διαδικασία και κατά την οποία ο Αιτητής έχει επιλεγεί από τους εκλογείς της Επαρχίας Λεμεσού με ποσοστό 78% και κατατάχθηκε πρώτος. Είναι κοινό έδαφος, επίσης, ότι το Πολιτικό Γραφείο στις 13/10/2025 κατάρτισε το ψηφοδέλτιο της Επαρχίας Λεμεσού στη βάση του αποτελέσματος της πιο πάνω εκλογικής διαδικασίας.

Είναι κοινό έδαφος, επίσης, ότι το Άρθρο 32 του Καταστατικού, δεν προνοεί ούτε δίνει οποιαδήποτε εξουσία σε οποιοδήποτε άλλο όργανο του κόμματος, να αφαιρέσει από τον κατάλογο των επιλεγέντων υποψηφίων, οποιοδήποτε από αυτούς. Άλλωστε αυτό προκύπτει από το λεκτικό του ίδιου πιο πάνω Άρθρου.

Όσον αφορά τις εξουσίες του Εκτελεστικού Γραφείου, του Πολιτικού Γραφείου και του Ανώτατου Συμβουλίου, αυτές περιλαμβάνονται στα Άρθρα 16, 11 και 10 του Καταστατικού. Το Εκτελεστικό Γραφείο συντονίζει και υλοποιεί τις αποφάσεις του Πολιτικού Γραφείου (16.1), επιλαμβάνεται θεμάτων επικαιρότητας (16.2) και υποβάλλει εισηγήσεις στρατηγικής και τακτικής για έγκριση στο Πολιτικό Γραφείο για όλα τα θέματα πολιτικής, οργάνωσης, διοίκησης και λειτουργίας του κόμματος (16.4) καθώς επίσης διαμορφώνει τον Πολιτικό Σχεδιασμό του Κόμματος.

Το Πολιτικό Γραφείο επιλαμβάνεται και αποφασίζει επί όλων των ζητημάτων τρέχουσας πολιτικής, μέσα στα πλαίσια των αρχών του Κόμματος και των αποφάσεων του Ανώτατου Συμβουλίου και του Παγκυπρίου Συνεδρίου.....Όλες οι αποφάσεις του Πολιτικού Γραφείου για τις οποίες δεν υπάρχει εκ των προτέρων εξουσιοδότηση ή σχετική απόφαση του Ανώτατου Συμβουλίου ή του Παγκύπριου Συνεδρίου υπόκειται σε επικύρωση από το Ανώτατο Συμβούλιο (11.1). Υποβάλλει, επίσης, εισηγήσεις και εκθέσεις για έγκριση στο Ανώτατο Συμβούλιο και το Παγκύπριο Συνέδριο για όλα τα θέματα πολιτικής του Κόμματος (11.5).

Τα Άρθρα 11.15 και 11.16 του Καταστατικού και σε σχέση με τις εξουσίες του Πολιτικού Γραφείου, έχουν ως εξής:

«11.15 Σε περιπτώσεις έκδηλης παραβίασης του Καταστατικού ή της διακηρυγμένης πολιτικής του Κόμματος, από αξιωματούχους ή στελέχη του Κόμματος, έχει κατ' εξαίρεση το δικαίωμα να ασκήσει πειθαρχική αρμοδιότητα με συνοπτική διαδικασία και να επιβάλει τις ποινές που προνοούνται από το Άρθρο 11.17 του Καταστατικού.

11.16 Σε περίπτωση παραβίασης κανονισμών ή αντιδεοντολογικής συμπεριφοράς υποψηφίων σε ενδοκομματικές, προεδρικές ή βουλευτικές εκλογές, ευρωεκλογές, δημοτικές ή κοινοτικές ή εκλογές για τις σχολικές εφορείες, το Πολιτικό Γραφείο δύναται, με συνοπτική διαδικασία, να επιβάλει τον αποκλεισμό του υποψηφίου που κρίνεται ένοχος τέτοιας συμπεριφοράς.»

Το Άρθρο 11.17 αναφέρει *«Το Πολιτικό Γραφείο αποφασίζει για την επιβολή ή μη κυρώσεων στη βάση των πορισμάτων της Επιτροπής Δεοντολογίας και έχει εξουσία να επιβάλει τις ακόλουθες κυρώσεις»:*

11.17.1 Σύσταση

11.17.2 Έγγραφο ανάκληση στην τάξη

11.17.3 Προσωρινή αναστολή κομματικών δικαιωμάτων για περίοδο μέχρι δώδεκα (12) μηνών

11.17.4 Καθαίρεση από αξίωμα

11.17.5 Αποβολή επ' άοριστον

11.17.6 Διαγραφή

Το Άρθρο 51 αναφέρεται στην Επιτροπή Δεοντολογίας και στα καθήκοντα της. Το Άρθρο 51.1 έχει ως εξής:

«Η Επιτροπή Δεοντολογίας είναι ανεξάρτητη επιτροπή, η οποία είναι επιφορτισμένη με τη διερεύνηση καταγγελιών αναφορικά με τη διαγωγή αξιωματούχων που είναι αντίθετη προς τις διατάξεις του Καταστατικού, την πολιτική δεοντολογία και ενότητα του Κόμματος και/ή την εκτέλεση των καθηκόντων αξιωματούχων, τη λειτουργία των συλλογικών οργάνων και τη συμπεριφορά κομματικών υποψηφίων για δημόσια αξιώματα.»

Το Άρθρο 51.3 αναφέρει: «Τα πορίσματα της Επιτροπής Δεοντολογίας κατατίθενται στο Εκτελεστικό Γραφείο το οποίο διαμορφώνει πρόταση προς το Πολιτικό Γραφείο για επιβολή ή μη κυρώσεων. Στις περιπτώσεις που οι καταγγελίες αφορούν αξιωματούχο του Πολιτικού Γραφείου, το Πολιτικό Γραφείο υποχρεούται να παραπέμψει τη λήψη απόφασης για κυρωτικά μέτρα στο Ανώτατο Συμβούλιο».

Το Άρθρο 51.4 αναφέρει ότι «Η Επιτροπή Δεοντολογίας επιφορτίζεται γενικά με την παρακολούθηση της τήρησης του Κώδικα Πολιτικής Ηθικής, Δεοντολογίας και Πολιτικής Συμπεριφοράς. Ο Κώδικας υιοθετείται κατ' αρχήν από το Πολιτικό Γραφείο και θεσπίζεται ως Εσωτερικός Κανονισμός Λειτουργίας από το Ανώτατο Συμβούλιο.»

Το Άρθρο 52 αναφέρει στο τί θα περιλαμβάνει ο Κώδικας Δεοντολογίας.

Στην συμπληρωματική ένορκη δήλωση του Αιτητή, επισυνάπτεται ως τεκμήριο 11, ο Κώδικας Πολιτικής Ηθικής, Δεοντολογίας και Πολιτικής Συμπεριφοράς. Σύμφωνα με το Άρθρο 3.2 των εν λόγω Κανονισμών η Επιτροπή Δεοντολογίας κατά τη διερεύνηση καταγγελιών εφαρμόζει κανόνες, που μεταξύ άλλων, εξασφαλίζουν απόλυτο σεβασμό στις αρχές φυσικής δικαιοσύνης και το αναφαίρετο δικαίωμα του καταγγελλόμενου να ακουστεί πλήρως.....αφού πληροφορηθεί το περιεχόμενο της εναντίον του καταγγελίας. Το Άρθρο 4.2 αναφέρει ότι ο Δημοκρατικός Συναγερμός λειτουργεί με διαφανείς διαδικασίες σε όλα τα επίπεδα της οργάνωσης και λειτουργίας του. Το Άρθρων 6 των Κανονισμών αναφέρεται στις υποχρεώσεις των μελών, μεταξύ των οποίων, είναι ο σεβασμός των αρχών, των στόχων και οι βασικοί κανόνες λειτουργίας του Κόμματος και να αποφεύγει εκδηλώσεις που αντίκειται προς τις προγραμματικές αρχές και τις επιδιώξεις του Κόμματος. Το Άρθρο 16 των Κανονισμών αναφέρεται στα προσόντα των κομματικών υποψηφίων. Το Άρθρο 16.3 προνοεί ότι ένας υποψήφιος πρέπει να είναι άμεμπτου χαρακτήρα και γνωστού ήθους, τόσο στην ιδιωτική όσο και στη δημόσια ζωή.

Η σχέση μεταξύ του κόμματος και των μελών διέπεται από τη σύμβαση και τις νομικές αρχές που διέπουν την ερμηνεία των συμβάσεων. Στην (1) **Christine Evangelou v. Iain McNicol (sued as representative of all members of the Labour Party except the Claimants)** [2016] EWCA Civ. 817 λέχθηκε ότι η ερμηνεία των όρων γίνεται στη βάση της φυσικής και συνήθους ερμηνεία των λέξεων. Συγκεκριμένα: «*The meaning has to be assessed in the light of the natural and ordinary meaning of the words, any other relevant provisions of the contract, the overall purpose of the clause in the contract and the facts and*

circumstances known or assumed by the parties.” Και πιο κάτω αναφέρεται: «*The effect of the cases, in particular Arnold v Britton, is that the clearer the natural meaning of the centrally relevant words, the more difficult it is to justify departing from it.*»

Έχοντας υπόψη όλα τα πιο πάνω, για σκοπούς του σταδίου αυτού, προκύπτουν τα εξής:

Είναι κοινό έδαφος ότι έναυσμα για την λήψη των επίδικων αποφάσεων, τόσο από το Εκτελεστικό Γραφείο όσο και από το Πολιτικό Γραφείο, ήταν η δημοσιοποίηση καταγγελίας στην Αστυνομία εναντίον του Αιτητή από γυναίκα για φερόμενη άσκηση βίας. Είναι, επίσης, κοινό έδαφος ότι η εν λόγω καταγγελία διερευνάται από την Αστυνομία και για τους σκοπούς αυτού, το Ανώτατο Δικαστήριο προχώρησε με την άρση της ασυλίας του Αιτητή, χωρίς ο τελευταίος να ενίσταται σε αυτό.

Από εκεί και πέρα, προκύπτει να προβάλλονται διαφορετικές εκδοχές από τους διαδίκους αναφορικά με τη φύση των αποφάσεων, τόσο του Εκτελεστικού Γραφείου, όσο και του Πολιτικού Γραφείου. Η πλευρά του Αιτητή προβάλλει, στην ουσία, τη θέση ότι οι εν λόγω αποφάσεις λήφθηκαν κατά παράβαση συγκεκριμένων προνοιών του Καταστατικού και ότι τα εν λόγω όργανα του Κόμματος δεν είχαν την εξουσία να τον αφαιρέσουν με συνοπτικές διαδικασίες από το ψηφοδέλτιο του Κόμματος και χωρίς να τον ακούσουν και ότι το όλο ζήτημα έπρεπε να παραπεμφθεί στην Επιτροπή Δεοντολογίας του Κόμματος η οποία θα διερευνούσε τα γεγονότα και να εξέδιδε πόρισμα προς τούτο. Η θέση του Αιτητή, είναι ότι παραβιάστηκαν οι πρόνοιες του Καταστατικού και οι Κανόνες Φυσικής Δικαιοσύνης και η απόφαση που λήφθηκε παραβιάζει το τεκμήριο της αθωότητας.

Από την άλλη, το Κόμμα, με παραπομπή στα πρακτικά συνεδρίασης του Πολιτικού Γραφείου, ισχυρίζεται ότι η απόφαση που λήφθηκε είναι πολιτική, σεβόμενοι το τεκμήριο της αθωότητας του Αιτητή, εξ ου και αυτή θα πρέπει να παραπεμφθεί στο Ανώτατο Συμβούλιο προς επικύρωση.

Εξετάζοντας τις εκατέρωθεν θέσεις και στην βάση των προνοιών του Καταστατικού ο Αιτητής θα πρέπει να καταδείξει ορατή πιθανότητα επιτυχίας και περαιτέρω δυνατή υπόθεση για να μπορεί να επιτύχει το αιτούμενο διάταγμα. Επίσης, θα πρέπει να καταδείξει ότι πληρούνται και προϋποθέσεις του *quia timet*.

Ο Αιτητής στηρίζει την υπόθεση του στην παράβαση των προνοιών του Καταστατικού και ισχυρίζεται ότι τα πιο πάνω αναφερόμενα όργανα δεν είχαν την εξουσία να λάβουν απόφαση για να τον αφαιρέσουν από το ψηφοδέλτιο, κάτι το οποίο κατά τη θέση του ισοδυναμεί με ποινή ή κύρωση. Στη βάση αυτή, ισχυρίζεται ότι παραβιάστηκε και το δικαίωμα του να ακουστεί στο Πολιτικό Γραφείο πριν ληφθεί η εν λόγω απόφαση.

Έχω εξετάσει τους εν λόγω ισχυρισμούς, με σκοπό να καταλήξω κατά πόσο ο Αιτητής έχει ικανοποιήσει τις αναγκαίες προϋποθέσεις που απαιτούνται στο στάδιο αυτό, ως αναφέρθηκαν ανωτέρω, στη βάση της μαρτυρίας που έχει προσκομιστεί. Στο σημείο αυτό, θα πρέπει να αναφερθεί και διευκρινιστεί ότι η υπόθεση αφορά αφαίρεση από το ψηφοδέλτιο (deselect), στην βάση των περιβαλλόντων γεγονότων που προέκυψαν μετά την επιλογή του Αιτητή. Δεν αφορά αποβολή του από το Κόμμα ή αναστολή των κομματικών του δικαιωμάτων, οπότεν σε αυτήν την περίπτωση πρέπει να υπάρχουν σαφείς και ρητές πρόνοιες στο Καταστατικό, οι οποίες θα έπρεπε να τηρηθούν αυστηρά και ταυτόχρονα θα έπρεπε να είχε προηγουμένως ακουστεί ο Αιτητής (**βλ. Halsbury's Laws of England, Fourth Edition, 2003 Reissue, Vol. 6**). Η υποχρέωση στο Κόμμα να ακούει ένα μέλος, δεν προκύπτει για κάθε απόφαση που λαμβάνει και εξαρτάται από το είδος της διαδικασίας που ακολουθεί και το Καταστατικό (**βλ. Halsbury's Laws of England, Fourth Edition, 2001 Reissue, Vol. 1(1), para 96**). Κατά συνέπεια, θα πρέπει πρώτα να καταδειχθεί η φύση της διαδικασίας που ακολούθησε το Εκτελεστικό και μετέπειτα το Πολιτικό Γραφείο και κατά πόσο στην ουσία αφορά πειθαρχική διαδικασία η οποία καταλήγει σε ποινή ή κύρωση.

Στην Αγγλία, διάφορες αποφάσεις που αφορούσαν ερμηνεία του καταστατικού κομμάτων, κυρίως του Εργατικού Κόμματος (Labour Party), προκύπτει από αυτές ότι στο καταστατικό εκείνου του κόμματος, υπήρχαν πρόνοιες που έδιναν διακριτική ευχέρεια στην Εκτελεστική Επιτροπή ή τα Ανώτατα όργανα του κόμματος να μην εγκρίνουν ένα υποψήφιο, ο οποίος επιλέγηκε από την εκλογική διαδικασία της περιφέρειας του. Σε εκείνες τις υποθέσεις, εκείνο που εξεταζόταν ήταν κατά πόσο η διακριτική ευχέρεια του κόμματος να απορρίψει ένα υποψήφιο ασκήθηκε δίκαια, λογικά και όχι αυθαίρετα και με κακή πίστη, όροι εξυπακουόμενοι στη σύμβαση. Και τούτο, διότι η επιλογή των υποψηφίων ενός κόμματος ανήκει στο κόμμα. Στην **Anna Rothery v. David Evans (Sued on behalf of all other members of the Labour Party except the Claimant)** (ανωτέρω), στην οποία παραπέμπει και ο κ. Πουργουρίδης,

όπου υπήρχε πρόνοια για επαναξιολόγηση των υποψηφίων από το κόμμα και την επιτροπή επαναξιολόγησης αναγνωρίστηκε η μεγάλη διακριτική ευχέρεια του κόμματος να επιλέγει τους υποψηφίους του και ότι δεν ασκεί πειθαρχική διαδικασία. Αναφέρθηκαν τα εξής, που αφορούσαν εκείνη την περίπτωση:

«173. It is also significant that the selection panel was not conducting a disciplinary, let alone a quasi-judicial, function. This case is different from suspension or disciplinary cases.

[...]

177. All of this means, in my judgement, that the selection panel had a very wide discretion to decide whether to abandon the first shortlist and then to decide whether to include those who were on the first shortlist within the category of those who will be considered for the second shortlist. This does not mean that the panel could not exceed the bounds of its discretion. It could not act irrationally and, if it did so, it would place the Party in breach of contract, but there would have to be something exceptional to make the political judgement it was making irrational. Similarly, there could be circumstances in which the panel acted unfairly, but this would have to be unfairness in the context of a political selection process, not a disciplinary, investigative, or punitive process.

179. Courts should be careful before granting an injunction which might have the effect, directly or indirectly, of requiring a political party to adopt a candidate for public office in whom it does not have confidence.”

Στην **Nattrass v. United Kingdom Independence Party** [2013] EWHC 3017 (Ch), επίσης, λέχθηκε ότι *“Again in the court should require exceptional circumstances before it interferes with the selection process of a political party”* (βλ. επίσης **Choudry & Others v. Treisman** [2003] EWHC 1203 (Comm)).

Βέβαια, η διαδικασία επιλογής θα πρέπει να είναι σύμφωνη με το καταστατικό (βλ. **Jones v. McNichol** [2016] EWHC 866).

Στην παρούσα υπόθεση, η διαφωνία που αναφύεται είναι ότι υπάρχει διαδικασία με βάση το Καταστατικό για αφαίρεση υποψηφίου και σύμφωνα με τον Αιτητή, αυτός όφειλε να παραπεμφθεί στην Επιτροπή Δεοντολογίας. Η αντίθετη θέση, είναι ότι δεν υπάρχει τέτοια διαδικασία και εξ ου και η απόφαση παραπέμπεται στο Ανώτατο Συμβούλιο για έγκριση.

Έχω ενδιατρέψει στις θέσεις αμφοτέρων των πλευρών και για σκοπούς της παρούσας διαδικασίας, κρίνω ότι η εκδοχή του Αιτητή παρουσιάζει αδυναμία, σε σχέση με το ζήτημα της ακολουθούμενης διαδικασίας. Ενώ όπως προκύπτει από το Άρθρο 32, υπάρχει διαδικασία επιλογής των υποψηφίων, δεν υπάρχει οποιαδήποτε διαδικασία αφαίρεσης τους από το ψηφοδέλτιο. Η εισηγήση που θέλει την ορθή διαδικασία να είναι ο Αιτητής να παραπεμφθεί στην Επιτροπή Δεοντολογίας, παρουσιάζει, επίσης, αδυναμίες. Και τούτο διότι η Επιτροπή αυτή κρίνει αντικαταστατικές και αντιδεοντολογικές συμπεριφορές. Οι δε ποινές που μπορεί να εισηγηθεί ή το Πολιτικό Γραφείο να επιβάλει, δεν περιλαμβάνουν την αφαίρεση υποψηφίου από το ψηφοδέλτιο. Το Πολιτικό Γραφείο, όμως, κέκτεται εξουσίας κατόπιν εισηγήσης της Επιτροπής Δεοντολογίας, να αποκλείσει υποψήφιο από τη συμμετοχή του στο ψηφοδέλτιο. Όλα αυτά, όμως, προϋποθέτουν την ύπαρξη καταγγελίας ή τη διερεύνηση αντικαταστατικής ή αντιδεοντολογικής συμπεριφοράς, κάτι που για το Κόμμα δεν συμβαίνει στην παρούσα, χωρίς να παρουσιάζεται οποιαδήποτε άλλη μαρτυρία που να καταδεικνύει το αντίθετο.

Ο κ. Πουργουρίδης, ουσιαστικά εισηγείται ότι οι αποφάσεις του Εκτελεστικού Γραφείου και του Πολιτικού Γραφείου, είναι πειθαρχικής φύσεως, παραβιάζουν το τεκμήριο της αθωότητας και λήφθηκαν κατά παράβαση του Καταστατικού και χωρίς να ακουστεί ο Αιτητής. Κατ' αρχάς, κάτι τέτοιο δεν φαίνεται να προκύπτει από τις ίδιες τις αποφάσεις αλλά και από τα όσα το Κόμμα επικαλείται και προκύπτουν από την ενώπιον μου μαρτυρία. Η απόφαση του Πολιτικού Γραφείου, ως προκύπτει από το τεκμήριο 3, απάντησε καταφατικά στο ερώτημα κατά πόσο ενδείκνυται να είναι υποψήφιος ο Αιτητής, δεδομένου ότι εναντίον του διεξάγεται έρευνα από την Αστυνομία και προς τούτο έχει αρθεί η ασυλία του. Αναφέρεται, ότι η απόφαση που λήφθηκε είναι πολιτική. Εκείνο το οποίο ο Αιτητής, επικαλείται, είναι ότι υπό το μανδύα της πολιτικής απόφασης, κατ' ουσία το Πολιτικό Γραφείο, άσκησε πειθαρχική διαδικασία παραβιάζοντας το τεκμήριο της αθωότητας. Αν και κατανώ την εισηγήση αυτή, εντούτοις, η μαρτυρία που παρουσιάζεται για να καταδείξει τον διαφορετικό χαρακτήρα της απόφασης αυτής, είναι ισχνή έως ανύπαρκτη. Τόσο από την ίδια την απόφαση όσο και από όλες τις δηλώσεις αξιωματούχων του κόμματος που παρουσιάζονται, τονίζεται κατ' επανάληψη ο σεβασμός προς το τεκμήριο της αθωότητας και ότι η απόφαση τους δεν σχετίζεται με την ενοχή ή μη του Αιτητή.

Κατά συνέπεια, κρίνω ότι υπάρχει αδυναμία στην υπόθεση του Αιτητή για να καταδείξει ζήτημα αντικαταστατικών αποφάσεων ή παράβαση του τεκμηρίου αθωότητας. Δεν προκύπτει από τα πρακτικά των αποφάσεων αυτών, επίσης, να έγινε οποιαδήποτε διερεύνηση του θέματος, πέραν από την ύπαρξη των συγκεκριμένων δεδομένων. Ακόμη, όμως, και να θεωρηθεί ότι αποδεικνύεται ορατή πιθανότητα επιτυχίας αναφορικά με την διαδικασία που ακολουθήθηκε, δεν μπορεί να λεχθεί ότι πρόκειται για ξεκάθαρη υπόθεση, η οποία θα μπορούσε να ενεργοποιήσει την εξουσία του Δικαστηρίου για την έκδοση του αιτούμενου διατάγματος.

Πέραν τούτου, θα πρέπει να αναφερθεί ότι ο Αιτητής δεν έχει αφαιρεθεί ακόμη από το ψηφοδέλτιο, καθότι όπως προκύπτει η απόφαση του Πολιτικού Γραφείου, απαιτεί επικύρωση από το Ανώτατο Συμβούλιο του Κόμματος. Και τούτο, διότι, όπως αναφύεται υπάρχει κενό στο καταστατικό του κόμματος, αναφορικά με τη διαδικασία αφαίρεσης ενός υποψηφίου, για τους όποιους λόγους ήθελε κρίνει το Κόμμα. Δεν προκύπτει από τις πρόνοιες του Καταστατικού εξουσία είτε στο Εκτελεστικό είτε στο Πολιτικό Γραφείο για να προβούν σε μια τέτοια αφαίρεση. Προνοείται, όμως, ότι η όποια απόφαση των εν λόγω οργάνων δεν εξουσιοδοτείται από το Ανώτατο Συμβούλιο ή δεν τους παρέχεται ρητή εξουσία από το καταστατικό, αυτή θα πρέπει να τυγχάνει επικύρωσης από εν λόγω όργανο. Το οποίο έχει κατάλοιπο εξουσίας να ερμηνεύει και να εφαρμόζει το Καταστατικό για ζητήματα που δεν προνοούνται σε αυτό.

Συμπερασματικά και αναφορικά με τη διαδικασία που θα πρέπει να ακολουθείται σε μια τέτοια περίπτωση, ακόμη και να προκύπτει ζήτημα ασάφειας, επαφίεται στο ίδιο το Κόμμα να την επιλύσει και όχι στο Δικαστήριο.

Εν ολίγοις, δεν καταδεικνύεται, στην παρούσα περίπτωση, έστω ξεκάθαρη παραβίαση των προνοιών του Καταστατικού του Κόμματος.

Ο συνήγορος του Αιτητή, στην αγόρευση του επικεντρώνεται στην παραβίαση του δικαιώματος του Αιτητή να ακουστεί στο Εκτελεστικό Γραφείο αλλά και στο Πολιτικό Γραφείο. Παραδέχεται ότι κλήθηκε αλλά δεν παρέστη στη συνεδρία του Πολιτικού Γραφείου, αλλά ισχυρίζεται με αναφορά σε νομολογία ότι έπρεπε να του δώσουν επαρκή στοιχεία για το θέμα που τον επηρεάζει για να μπορεί αν το επιθυμεί, να αντικρούσει τους ισχυρισμούς που τον αφορούν. Γνώριζε, όμως, αναφέρει ότι στις

04/01/2026 από τα όσα είπε η Πρόεδρος του κόμματος ότι ένας τηλεοπτικός σταθμός μετέδωσε ότι υποβλήθηκε εναντίον του καταγγελία στην Αστυνομία ότι άσκησε σωματική βία σε βάρος μιας γυναίκας και τίποτε άλλο. Περαιτέρω, αναφέρει ότι στη διαδικτυακή έκδοση της εφημερίδας «Καθημερινής» δημοσιεύθηκαν στις 05/01/2026 δηλώσεις του Αναπληρωτή Προέδρου του ΔΗΣΥ στις οποίες ανέφερε ότι «έχουν τεθεί ενώπιον μας και έχουμε ενημερωθεί για αρκετά.....και έχουμε ενημερωθεί από την Αστυνομία για όλα». Κατά συνέπεια, αναφέρει, έπρεπε να ενημερωθεί για αυτά και να κληθεί για να δώσει τη θέση του και να ακουστεί, επικεντρώνοντας τη θέση του στην απόφαση του Εκτελεστικού Γραφείου και όπως, είπε, οι αποφάσεις του εν λόγω οργάνου πάντοτε ακολουθούνται από το Πολιτικό Γραφείο.

Όπως προκύπτει από την αγόρευση του συνηγόρου του Αιτητή, αυτός παραπέμπει σε Αγγλική νομολογία η οποία αφορούσε έρευνα συγκεκριμένης επιτροπής η οποία δεν θα επέφερε οποιαδήποτε ποινή σε μέλος κόμματος και αποφασίστηκε ότι εφαρμόζονταν οι κανόνες φυσικής δικαιοσύνης (βλ. **Choudhry & Others v. Treisman** [2003] EWHC 1203). Όπως έχει αναφερθεί και ανωτέρω, εξαρτάται από τις περιστάσεις και το είδος της διαδικασίας και απόφασης που λαμβάνεται, κατά πόσο εφαρμόζονται οι κανόνες φυσικής δικαιοσύνης. Οι αναφορές του Αναπληρωτή Προέδρου του κόμματος, αν και δεν επισυνάπτονται αυτούσιες στην ένορκη δήλωση του Αιτητή, αναφέρουν και ότι δεν θα ήθελε να προτρέξει σε τίποτε διότι δεν είναι σωστό να στηθούν λαϊκά Δικαστήρια. Σε κάθε περίπτωση δεν προκύπτει από τα ενώπιον μου γεγονότα ότι τόσο το Εκτελεστικό όσο και το Πολιτικό Γραφείο, να διερεύνησε το οτιδήποτε επί της ουσίας για να πρέπει να λάβει τις θέσεις του Αιτητή. Ούτε, όπως προκύπτει, λειτούργησε ως επιτροπή επιλογής ή αφαίρεσης υποψηφίου. Εκείνο το οποίο έπραξαν, ήταν να λάβουν κατ' αρχήν αποφάσεις, στη βάση και μόνο των συγκεκριμένων δεδομένων, οι οποίες δεν έχουν τελεσίδικο χαρακτήρα, αφού απαιτείται επικύρωση τους από το Ανώτατο Συμβούλιο.

Ακόμη και να δεχόμουν ότι ο Αιτητής έχει αποσεισει το αναγκαίο βάρος που φέρει και ότι η απόφαση του Εκτελεστικού και Πολιτικού Γραφείου, είναι παράνομη και αντικαταστατική, θα πρέπει να αποδείξει ότι υπάρχει άμεσος και υπαρκτός κίνδυνος ότι το Ανώτατο Συμβούλιο, θα επικυρώσει την απόφαση του Πολιτικού Γραφείου και ότι αυτό θα είναι το φυσιολογικό αποτέλεσμα, το οποίο θα τον φέρει εκτός ψηφοδελτίου. Έχοντας υπόψη μου τις αρχές για την έκδοση διαταγμάτων Quia Timet,

το μόνο το οποίο έχει παρουσιαστεί από τον Αιτητή είναι η σύγκληση του Ανωτάτου Συμβουλίου για τις αμέσως επόμενες ημέρες και δη στις 28/02/2026. Όπως προκύπτει από το Καταστατικό, το Ανώτατο Συμβούλιο, είναι ένα μεγάλο όργανο με πολλά μέλη, αν κρίνω από το ποιοι συμμετέχουν σε αυτό, με βάση τις πρόνοιες του Καταστατικού. Εν πάση περιπτώσει ουδεμία μαρτυρία έχει τεθεί ενώπιον μου αναφορικά με τον αριθμό των μελών του εν λόγω οργάνου. Επίσης, ουδεμία μαρτυρία έχει τεθεί ενώπιον μου για τον τρόπο που αποφασίζει το όργανο αυτό και τη διαδικασία που ακολουθεί. Ο συνήγορος του Αιτητή στην αγόρευση του αναφέρει ότι επειδή ο Αιτητής δεν ακούστηκε στο Πολιτικό Γραφείο, δεν θα υπάρχουν οι θέσεις του ενώπιον του Ανωτάτου Συμβουλίου και θα υιοθετηθεί η απόφαση του Πολιτικού Γραφείου. Τούτη η αναφορά, όμως, στα πλαίσια της αγόρευσης και μόνο, δεν αρκεί για να ικανοποιήσει την προϋπόθεση του άμεσου κινδύνου που απαιτείται να ικανοποιείται. Και δεν επεξηγείται κατά πόσο ο Αιτητής θα έχει δικαίωμα να παρουσιάσει τη δική του θέση στο εν λόγω όργανο και με βάση ποια κριτήρια το εν λόγω όργανο θα αποφασίσει. Αναγνωρίζω, ότι υπάρχει μια πιθανότητα να αποφασιστεί η επικύρωση της απόφασης του Πολιτικού Γραφείου, πλην, όμως, τούτο δεν αρκεί. Θα πρέπει να υπάρχει σαφής μαρτυρία ότι αυτό θα είναι το αποτέλεσμα, η οποία δεν υπάρχει ενώπιον μου.

Για σκοπούς πληρότητα και σε σχέση με το ζήτημα της ανεπανόρθωτης ζημιάς, θα πρέπει να εξεταστεί κατά πόσο ο Αιτητής θα υποστεί ανεπανόρθωτη ζημιά, σε περίπτωση που επιτραπεί η απόφαση του Πολιτικού Γραφείου, να παραπεμφθεί στο Ανώτατο Συμβούλιο του κόμματος.

Έχω διεξέλθει τους ισχυρισμούς που προβάλλονται από την Αιτητή στην ένορκη του ομολογία περί ανεπανόρθωτης ζημιάς. Ο Αιτητής, ισχυρίζεται ότι το να τεθεί εκτός ψηφοδελτίου συνεπάγεται τη στέρηση της ευκαιρίας του να εκλεγεί βουλευτής κάτι που θα έχει ως συνεπακόλουθο σοβαρό ανθρώπινο και ψυχολογικό κόστος, καθώς αφορά ένα πολύ τιμητικό αξίωμα προσφοράς και με επιπτώσεις στην οικογενειακή και κοινωνική ζωή. Αναφέρεται, επίσης, στην στέρηση του δικαιώματος του να λαμβάνει μέρος στις προεκλογικές συγκεντρώσεις του κόμματος και να έχει επαφή με τα μέλη του κόμματος. Παράλληλα, ο Αιτητής ισχυρίζεται ότι η παρούσα υπόθεση είναι κλασική περίπτωση που το θέμα των οικονομικών αποζημιώσεων είναι δευτερευούσης σημασίας ανεξάρτητα από το ότι ο υπολογισμός των ζημιών σε χρήμα

είναι εγχείρημα σχεδόν αδύνατο, αφού αφορά στέρηση της ευκαιρίας να διεκδικήσει εκλογή και το θέμα της πολιτικής του επιβίωσης.

Είναι νομολογημένο ότι στα πλαίσια της τρίτης προϋπόθεσης, λαμβάνεται υπόψη και η προστασία των δικαιωμάτων του ενάγοντα και το ζήτημα δεν περιορίζεται μόνο στην χρηματική ζημιά και κατά πόσο θα είναι εφικτό ο ενάγοντας να αποζημιωθεί σε χρήμα στο μέλλον. Στην παρούσα περίπτωση, εκείνο το οποίο εξετάζεται είναι η παραβίαση συμβατικών δικαιωμάτων, στη βάση των προνοιών του Καταστατικού. Ο κ. Πουργουρίδης κατά την προφορική του αγόρευση, συμφώνησε ότι στην παρούσα δεν τίθεται ζήτημα παραβίασης του συνταγματικού δικαιώματος του Αιτητή να είναι υποψήφιος στις επερχόμενες βουλευτικές εκλογές. Κατά συνέπεια, η μη συμπερίληψη του Αιτητή στο ψηφοδέλτιο του κόμματος με κανένα τρόπο του στερεί το συνταγματικό δικαίωμα του εκλέγεσθαι αφού δεν τον εμποδίζει κανένας από το να υποβάλει υποψηφιότητα στις επικείμενες εκλογές έξω από το ψηφοδέλτιο του κόμματος.

Ο κ. Πουργουρίδης, επίσης, διευκρίνισε, και τούτο περιλαμβάνεται και στην ένορκη ομολογία του Αιτητή, ότι το όλο ζήτημα δεν αφορά αποζημιώσεις αφού και αυτές να μπορούν να υπολογιστούν, ο Αιτητής δεν έχει πρόθεση να τις διεκδικήσει.

Στην **Choudhry & Others v. Treisman** (ανωτέρω) και σε σχέση με αυτό το σκέλος αναφέρθηκαν τα εξής: *“It should be borne in mind that a refusal by the court to compel the Labour Party to permit the claimants to stand for election in its name does not prevent their standing for election as independent candidates. The claimants may do so, and they may then put before the electorate their case that they were incorrectly deprived of their candidacy as Labour Party candidates, and their qualifications for elected office. The electorate of the wards in question would then be able to choose as between them and the candidates imposed by the Labour Party.”*

Τα πιο πάνω ισχύουν και στην παρούσα περίπτωση. Όμως, υπάρχουν περιπτώσεις που ενδεχομένως να τίθεται ζήτημα ανεπανόρθωτης ζημιάς και τούτο όταν καταδεικνύεται κατάφορη παραβίαση των δικαιωμάτων ενός μέλους Κόμματος. Όπως το έθεσε ο κ. Πουργουρίδης, τίθεται ζήτημα προστασίας των συμβατικών δικαιωμάτων του Αιτητή. Ο Αιτητής έχει εκλεγεί δημοκρατικά από τα μέλη του κόμματος κατά την Εκλογική Συνέλευση της Επαρχίας Λεμεσού και δεν μπορεί να αφαιρεθεί από το ψηφοδέλτιο με αντικαταστατικό και παράνομο τρόπο. Σε περίπτωση που επιτραπεί να

παραπεμφθεί η απόφαση του Πολιτικού Γραφείου στο Ανώτατο Συμβούλιο, αυτό θα έχει ως συνέπεια να παραβιαστούν τα δικαιώματα του, ως μέλος του κόμματος, να αφαιρεθεί από το ψηφοδέλτιο του Κόμματος με ανυπολόγιστες ζημιές στην πολιτική του καριέρα.

Έλαβα σοβαρά υπόψη μου τα όσα επικαλείται ο Αιτητής αλλά και το Κόμμα σε σχέση με το ζήτημα. Στην ουσία θα πρέπει να εξεταστεί, με τα υπάρχοντα δεδομένα, κατά πόσο σε περίπτωση που επικυρωθεί η απόφαση του Πολιτικού Γραφείου από το Ανώτατο Συμβούλιο και εν τέλει ο Αιτητής αφαιρεθεί από το ψηφοδέλτιο κατά πόσο τίθεται ζήτημα επηρεασμού της πολιτικής του καριέρας και εκλογής. Η **Jones v. McNichol** [2016] EWHC 866, στην οποία παράπεμψε ο κ. Πουργουρίδης για το ζήτημα αυτό, αποφασίστηκε στην βάση των δικών της δεδομένων. Καταδείχθηκε κατάφορη παραβίαση του καταστατικού και σε εκείνη την περίπτωση ζητείτο άρση της αναστολής της ιδιότητας του μέλους. Αποφασίστηκε ότι θα έπρεπε να εκδοθεί το αιτούμενο διάταγμα καθότι η τοπική κοινωνία θα στερείτο τον υποψήφιο της επιλογής της.

Κρίνω ότι η πιο πάνω απόφαση είναι διαφορετική από την παρούσα και εφαρμόζονται τα όσα αναφέρθηκαν στην **Choudhry & Others v. Treisman** (ανωτέρω). Και τούτο, πάντοτε υπό το πρίσμα ότι εν τέλει ο Αιτητής θα αφαιρεθεί από το ψηφοδέλτιο.

Ακόμη, όμως, και να έκρινα ότι θα υπήρχε ανεπανόρθωτη ζημιά στον Αιτητή, θα έπρεπε να εξεταστεί το ισοζύγιο της ευχέρειας. Έλαβα υπόψη μου τα όσα πιο πάνω αναφέρονται για το ζήτημα της ανεπανόρθωτης ζημιάς του Αιτητή. Δεν προωθείται από το κόμμα οποιοδήποτε ζήτημα περί δυσμενούς επηρεασμού του κόμματος σε περίπτωση που ο Αιτητής δεν αφαιρεθεί από το ψηφοδέλτιο χωρίς να παραγνωρίζεται το προφανές, υπό τις περιστάσεις, ότι ενδεχομένως να θεωρούν ότι θα επηρεαστούν δυσμενώς στις επικείμενες εκλογές από τη διατήρηση του Αιτητή στο ψηφοδέλτιο.

Ανεξάρτητα τούτου, όμως, και στα πλαίσια των προϋποθέσεων που απαιτούνται για την έκδοση διατάγματος τύπου *Quia Timet*, θα πρέπει να καταδειχθεί ότι σε περίπτωση που η απόφαση του Ανωτάτου Συμβουλίου, θα είναι η αφαίρεση του από το ψηφοδέλτιο και η επικύρωση της απόφασης του Πολιτικού Γραφείου, θα είναι αδύνατο να μπορεί να προστατεύσει τα δικαιώματά του. Κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει στην

παρούσα, καθότι ο Αιτητής θα μπορεί να έρθει στο Δικαστήριο και να αξιώσει θεραπεία σε περίπτωση που εν τέλει αφαιρεθεί από το ψηφοδέλτιο.

Καταληκτικά, θα πρέπει να αναφερθεί, ότι δεδομένης της φύσης του διατάγματος και ότι αυτό ενδεχομένως να επιφέρει τελεσίδικα αποτελέσματα, η υπόθεση του Αιτητή για να μπορούσε να επιτύχει θα έπρεπε να ήταν ξεκάθαρη. Δηλαδή, να πρόκυπτε ξεκάθαρη παράβαση των προνοιών του καταστατικού και των δικαιωμάτων του, κάτι το οποίο όπως αναφέρθηκε και ανωτέρω, δεν συμβαίνει.

Για όλους τους λόγους που προσπάθησα να εξηγήσω, η παρούσα Αίτηση, δεν μπορεί να έχει επιτυχή κατάληξη και θα πρέπει να απορριφθεί.

Κατά συνέπεια, η Αίτηση απορρίπτεται. Έχει δηλωθεί από αμφότερες τις πλευρές ότι δεν τίθεται θέμα εξόδων. Ως εκ τούτου, καμία διαταγή για έξοδα.

(Υπ.).....

Χρ. Χριστοδούλου, Π.Ε.Δ.

Πιστόν Αντίγραφον,

Πρωτοκολλητής